Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1961 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 19 august 1955

Ţărani muncitori cu gospodării individuale, urmaţi exemplul ţăranilor muncitori din gospodăriile agricole colective, din întovărăşirile de lucrare în comun a pămîntului şi din asociaţiile agricole! Uniţi-vă în asociaţii şi întovărăşiri agricole, în gospodării colective, singura cale pe care veţi ajunge la bunăstare şi fericire!

(Din chemările C.C. al P.M.R. cu prilejul zilei de 23 August 1955).

TRADIŢII GLORIOASE

DESCHIDE, tinere cititor, paginile acestui număr de ziar. Vei găsi în cele două pagini din interior un crîmpei din viaţa şi lupta eroică a unor fii credincioşi ai poporului, crescuţi de partid. Sînt faptele viteieşti ale unor utecişti care, la chemarea Partidului Comunist, au pornit cu înflăcărare la lupta pentru distrugerea fascismului, convinşi că astfel contribuie la împlinirea năzuinţelor fierbinţi ale poporului muncitor: pace, libertate, o viaţă mai bună.

Mişcarea muncitorească revoluţionară din ţara noastră are glorioase tradiţii. Pe steagul ei stau înscrise mărete succese obţinute în anii grei de luptă ai ilegalităţii. 1924... 1929... 1933... 1944. Fug repede anii! Dar timpul nu poate şterge din mintea şi inima noastră figurile luminoase ale comuniştilor şi uteciştilor care şi-au jertfit viaţa pentru eliberarea şi fericirea poporului.

Comuniştii au fost închişi după gratii, în întunericul închisorilor. Hulpavii stăpîni ai ţării din acea vreme credeau că astfel vor lichida mişcarea muncitorească. Dar chiar închişi, comuniştii n-au încetat să gîndească şi să lupte pentru eliberarea poporului. Exploatatorii au trecut la schingiuiri şi la suprimarea fizică a comuniştilor. Comuniştii însă nu pot fi lichidaţi pentru că ei sînt trup din trupul poporului. Şi dacă eroi ca Ilie Pintilie au fost suprimaţi, în locul lor s-au ridicat noi şi noi eroi luptători, cărora partidul le dăduse un ţel în viaţă şi îi înarmase cu nestrămutata credinţă în victoria celor mulţi.

Cu grijă şi dragoste neţărmurită s-a ocupat partidul comuniştilor de creşterea şi de educarea tinerei generaţii. Conduşi de comunişti păşeau tinerii pragul mişcării revoluţionare; sorbind din înţelepciunea comuniştilor învăţau uteciştii abecedarul revoluţiei; după pilda minunată a comuniştilor se făureau uteciştii ca luptători neînfricaţi împotriva exploatării capitaliste. Tot ce aveau mai de preţ comuniştii: dragoste faţă de patrie şi faţă de popor, încredere în viitor, cinste, dîrzenie şi spirit de sacrificiu, tot au dăruit ei uteciştilor.

Pentru ca pe plaiurile ţării noastre să nu mai domnească crîncena exploatare, pentru ca cei mulţi şi flămînzi să se bucure de rodul muncii lor, pentru ca oamenii muncii să aibă parte de tot ceea ce a realizat în ştiinţă şi cultură geniul omenesc, pentru ca pacea să existe în lume! Iată înaltele ţeluri spre care a chemat partidul pe utecişti la luptă fără odihnă. Şi uteciştii nu au înşelat speranţele pe care partidul le-a pus în ei. Au rămas peste ani şi vor rămîne de-a pururi în inimile noastre figurile luminoase ale unor eroi utecişti ca Filimon Sîrbu, Haia Lifşiţ, Vasile Roaită, Constantin David, Pavel Tcacenco, Lazăr Grünberg, Bernat Andrei şi a atîtor alţi vrednici fii ai clasei muncitoare.

Cititorule, despre uteciştii Purcaru Ion, Rusu Alexandru, Czeller Ludovic şi despre alţii încă n-ai auzit poate, pînă azi. Îi vei cunoaşte acum şi vei înţelege mai bine cît de imensă este înţelepciunea şi forţa partidului care i-a educat. Cînd au luat arma în mînă pentru a lupta cot la cot cu pandurii şi cu glorioşii ostaşi sovietici eliberatori, mulţi dintre aceşti utecişti erau foarte tineri. Au intrat în luptă ca voluntari, simţindu-se obligaţi faţă de propria lor conştiinţă, faţă de poporul muncitor din rîndurile căruia făceau parte. Şi ei au iubit cu ardoare, ca şi noi, viaţa şi tinereţea, le-a plăcut să rîdă, să cînte, să citească, să viseze la viitor. Şi pentru ca noi să avem asigurat dreptul la muncă, să putem studia în şcoli şi facultăţi, să putem face sport pe imense stadioane, să avem cluburi şi biblioteci, să ne odihnim şi să ne distrăm pe crestele pitoreşti ale Carpaţilor sau pe litoralul însorit al Mării, pentru toate acestea ei şi-au adus contribuţia lor la măreaţa victorie asupra fascismului.

In acest prag de 23 August, la 11 ani de la ziua scuturării jugului fascist, noi ne îndreptăm cu dragoste şi recunoştinţă spre Uniunea Sovietică şi spre glorioşii ei ostaşi care au eliberat pămîntul Romîniei, cinstim cu înflăcărare iubitul nostru partid care în fruntea forţelor patriotice a condus masele populare la lupta pentru izgonirea fasciştilor de pe pămîntul scump al patriei. Noi slăvim măreţele fapte de arme ale bravilor ostaşi romîni în rîndurile cărora au luptat cu abnegaţie pe frontul antihitlerist, numeroşi eroi comunişti şi utecişti.

A păstra şi a duce mai departe tradiţiile glorioase ale celor mai buni fii ai poporului, a urca sus, pe culmile socialismului steagul patriei pe care ei l-au acoperit de glorie, este cea mai înaltă sarcină a noastră.

Este o cinste şi o obligaţie sfîntă pentru tineri şi pentru utemişti de a cunoaşte şi a învăţa din exemplul vieţii şi luptei comuniştilor şi uteciştilor. Organizaţiile U.T.M. au o datorie de onoare de a folosi, în munca de educaţie a tineretului aceste luminoase exemple.

Printre eroii zilelor noastre se numără numeroşi tineri crescuţi şi educaţi de partid. Ei sînt fruntaşii muncii paşnice pentru construirea socialismului. Avem şi noi „cote" şi „poziţii de atac". Frontul nostru sînt acumulările socialiste, economiile în fabrici şi uzine, recoltele bogate de pe ogoare, însuşirea tainelor ştiinţei în facultăţi şi laboratoare. Să urmăm exemplul comuniştilor, să învăţăm de la ei să obţinem victorii pe acest front al construcţiei paşnice.

Să cinstim, tovarăşi, memoria eroilor căzuţi în lupta pentru o viaţă nouă, dovedindu-ne dîrzi luptători pentru construirea socialismului.

Adunări festive închinate zilei de 23 August

Poporul nostru întîmpină cu puternic entuziasm cea de a 11-a aniversare a eliberării patriei. De la un an la altul, patria noastră devine mai puternică, iar viaţa oamenilor muncii, din ce în ce mai îmbelşugată, mai înfloritoare. Despre toate cuceririle puterii populare, despre hotărîrea de a le apăra şi de a le dezvolta, au vorbit oamenii muncii în adunările festive consacrate marii sărbători naţionale de la 23 August.

În sala de festivităţi a uzinelor „Boleslaw Bierut" din Capitală, pavoazată sărbătoreşte, a avut loc miercuri la amiază o adunare festivă închinată celei de a 11-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist.

Au fost comunicate apoi rezultatele schimbului de onoare organizat de muncitorii acestei întreprinderi în cinstea zilei eliberării. Normele au fost întrecute cu multe procente în această zi, muncitorii Ilie P. Constantin şi Dumitru Matache de la secţia ţevi şi bare au realizat cîte 4 norme, iar echipele de laminatori ale lui Iacob Pitini şi Andrei Cornilov au realizat şi ele cîte 3 norme de muncă.

Asemenea adunări festive au avut loc în numeroase uzine şi întreprinderi din Capitală şi provincie.

Pentru o recoltă bogată

În regiunea Baia Mare organizaţiile de bază U.T.M. sub conducerea organizaţiilor de partid au mobilizat în cinstea lui 23 August utemiştii şi tineretul în întrecerea socialistă şi patriotică pentru terminarea secerişului şi treierişului.

In întreaga regiune, la campania de seceriş şi treieriş au participat peste 40 mii de utemişti şi tineri din care sînt antrenaţi în întrecerea socialistă peste 9.500 iar în întrecerea patriotică peste 26.000. A crescut şi rîndul celor antrenaţi în întrecerea pe profesii la peste 650 din care majoritatea sînt tineri tractorişti.

Organizaţiile U.T.M. au format din rîndul pionierilor şi şcolarilor peste 700 de echipe care sub lozinca „spic cu spic, patriei snop" au strîns pînă în prezent aproape un vagon boabe de grîu.

Pentru a veni în ajutorul gospodăriilor agricole de stat şi colective, organizaţiile U.T.M. au mobilizat pînă în prezent peste 600 de tineri din instituţii şi întreprinderi şi elevi care au muncit cîte 10—15 zile la întreţinerea culturilor. In zilele de sîmbătă şi duminică peste 3.000 de tineri din oraşe au efectuat diferite munci agricole pe o suprafaţă de peste 650 de hectare. Pentru a ajuta la amenajarea ariilor, pentru paza ariilor cît şi alte munci la arii, au fost mobilizaţi peste 1.600 de tineri.

Peste 15.000 de utemişti şi tineri neutemişti au sarcini concrete din partea organizaţiilor U.T.M. de a munci ca responsabili cu bibliotecile volante, puncte sanitare, agitatori sau la chioşcurile de pe lîngă multe arii. Au fost electrificate de către utemişti şi tineri 40 arii.

Nenumărate şi vii sînt exemplele bune date de utemişti şi tineri în muncile campaniei de vară. Este de remarcat munca organizaţiei de bază U.T.M. de la S.M.T. Ardud, raionul Satu-Mare care a îndrumat pe tinerii batozari şi tractorişti în obţinerea unui randament maxim al muncii cu maşinile lor şi să folosească fiecare minut favorabil pentru muncă.

Utemistul Festenglar Paul muncind ca batozar la aria din comuna Răteşti, raionul Satu Mare organizînd bine munca la batoză a treierat într-o singură zi 30.200 kg. grîu iar tractoristul Racolta Iosif şi-a depăşit zilnic la secerat norma cu 50—55 la sută.

Dar munca în această perioadă nu se termină aici. Tinerii au fost îndrumaţi să muncească mai departe pentru recolta anului viitor făcînd arături adînci de vară, selecţionînd cea mai bună sămînţă pentru însămînţările de toamnă.

Corespondent
PETRU TRIFAN

In cinstea zilei de 23 August

Premierea fruntaşilor în acţiunea de strîngere a fierului vechi

În sala de festivităţi a Sfatului popular regional Ploeşti a avut loc acum cîteva zile festivitatea decernării premiilor tinerilor, organizaţiilor de bază, precum şi a organelor U.T.M. care s-au evidenţiat în acţiunea patriotică de colectare a fierului vechi.

Cînd tovarăşa Dumitrescu Maria, secretara organizaţiei de bază U.T.M. de la O.F.A.M. baza I Teleajen, a anunţat că şi tinerii de aci au colectat 45.810 kg. fier vechi părea puţin stînjenită. Se gîndea poate că aci sînt şi mai mari posibilităţi.

Tineretul şi pionierii oraşului Ploeşti au colectat pînă în prezent 1.281.612 kg. fier vechi, iar cei din raionul Cîmpina au alăturat şi ei acestei cantităţi cele 158.260 kg.

Străduinţa tineretului regiunii Ploeşti pentru colectarea metalelor vechi a fost acum răsplătită. În cuvîntul său, tovarăşul Cîrţînă Constantin, membru în Biroul C.C. al U.T.M., a arătat că în urma rezultatelor obţinute, regiunea Ploeşti a ocupat locul I pe ţară în acţiunea de colectare a fierului vechi. El a urat tinerilor ploeşteni noi succese în această acţiune patriotică. Comitetul orăşenesc U. T. M. Ploeşti în cea de a doua etapă s-a clasat pe primul loc primind astfel din partea comitetului regional U.T.M. steagul de fruntaş. Numeroase sînt în regiunea Ploeşti organizaţiile de bază care s-au situat pe primele locuri. Faptele tinerilor de la uzinele „1 Mai"-Ploeşti, cele ale tinerilor din organizaţia de bază Viforîta, cele ale pionierilor de la Şcoala elementară Pucioasa şi ale altora sînt mîndria tinerilor ploeşteni. Aparate de radio, patefoane, mingi şi echipamente de fotbal şi volei, aparate de fotografiat, jocuri de şah sînt daruri pe care organizaţiile de bază U.T.M. fruntaşe le-au primit din partea comitetului regional U.T.M. Nu a lipsit de aci nici premierea tinerilor Alături de Alexandru Traian, Sava Ilie, Şerban Zamfir şi alţii, premiaţi cu diploma de onoare a C.C. al U.T.M., tinerii Frîncu Gheorghe de la I.F.E.T.-Mînecîu, Alexandru Ana, Pîrvu Ion, Roman Emil, Petre Pavelic şi mulţi alţii au primit diferite alte premii.

Festivitatea înmînării premiilor a constituit o adevărată sărbătoare a celor ce s-au evidenţiat în această acţiune. Ea a constituit însă şi prilejul pentru luarea de noi angajamente. Astfel, tineretul din oraşul Ploeşti va colecta pînă la 7 Noiembrie o cantitate de 100 vagoane de fier vechi, dintre care 20 de vagoane pînă la 23 August. Angajamente pe măsura posibilităţilor şi-au luat de asemenea şi tinerii de la Atelierele C.F.R.-Ploeşti, cei din schela Tîrgovişte, uzinele „Macazul", cei de la rafinăria „1Mai" şi alţii. Pionierii s-au angajat să strîngă 10.000 kg. fier vechi.

I. OLTEANU

Cu cincinalul îndeplinit

30 de uzine, fabrici şi alte unităţi industriale din regiunea Craiova au îndeplinit sarcinile prevăzute în primul nostru plan cincinal.

Muncitorii uzinei „7 Noiembrie", care la 15 august lucrau în contul anului 1958, au livrat agriculturii de la începutul anului şi pînă acum peste plan 1.100 grape cu colţi, 25 prese de balotat fîn. 50 de grape stelate, 150 de tăvălugi [illegible]ţaţi şi 45 tone de piese de schimb.

O ÎNTRECERE PASIONANTĂ

PITEŞTI (de la corespondentul nostru). —

Există un bun obicei la I.M.S. Cîmpulung, regiunea Piteşti: tinerii din brigăzi se cheamă la întrecere, stabilesc obiectivele şi la anumite perioade îşi analizează activitatea, împărtăşindu-şi experienţa acumulată.

In întrecerea socialistă pornită în cinstea zilei de 23 August, obiectivele au fost strîns legate de creşterea producţiei şi productivităţii muncii, de obţinerea de cît mai multe acumulări socialiste suplimentare.

Tinerii din secţia roţi dinţate urmăresc îndeaproape întrecerea dintre comunistul Traian Onofreiciuc şi fratele acestuia — utemistul Constantin Onofreiciuc. Amîndoi lucrează pe aceeaşi maşină, în schimburi diferite. Fiecare se străduieşte să nu piardă nici un minut din timpul de lucru. Rezultatele sînt de fiecare dată diferite. Poate de aceea şi încordarea în muncă este tot mai mare. De cîtva timp Constantin îşi depăşeşte zilnic norma cu 420-521 la sută, iar Traian realizează o depăşire de 147 la sută.

Controlul calităţii, această operaţie de care depinde livrarea pieselor de bună calitate, este îndeplinit de utemista Elisabeta Cataramă. Ea nu admite nimănui să producă piese de calitate necorespunzătoare. Datorită exigenţei sale şi muncii entuziaste a tinerilor, calitatea pieselor produse în secţia roţi dinţate a fost îmbunătăţită, în cinstea zilei de 23 August, cu 1,6 la sută.

Au cucerit steagul roşu

BAIA MARE (de la corespondentul nostru).

În uriaşa hală de strungărie a uzinelor „Unio" Satu Mare se vede într-un colţ un steag roşu.

De cîte ori privesc într-acolo, cei şase responsabili de brigăzi spun cu regret: „Cine se gîndea ca tocmai el să ne întreacă?" El nu e altul decît Ion Berec responsabilul brigăzii de tineret nr. 3, formată din 5 tineri.

Altă dată tinerii acestei brigăzi nu stăteau prea bine cu planul: ba rămîneau în urmă, ba rebutau piese.

Intr-o zi Ion Berec le-a spus băieţilor: „Nu-i vorba, nu sîntem noi prea buni, dar vom fi. Eu zic, să ne angajăm în faţa grupei sindicale ca în cinstea zilei de 23 August să ne îndeplinim planul pe luna august cu opt zile mai înainte, să dăm peste plan acumulări socialiste în valoare de 800 lei şi să îmbunătăţim calitatea produselor cu 5 la sută."

Ştefan Resz şi Iosif Lengyel se priviră lung. Cum? Chiar atîtea angajamente?

Zilele treceau. Responsabilul brigăzii, tînărul Ion Berec a observat că Csaszar Iosif, Berecz Iosif şi Bosniak Iosif nu muncesc cu tragere de inimă.

Au trebuit cîteva după-amieze pentru ca Resz şi Lengyel să înveţe cum trebuie ascuţit un cuţit de strung. Le făcu o demonstraţie practică şi i-a pus şi pe ei să execute operaţia. Azi, cu un cuţit ascuţit de Resz sau Lengyel poţi lucra mai mult de cinci sau şase piese. După o serie de piese pe care le prelucrează ei, cuţitele sînt încă bune. Cu depăşirile medii de plan cuprinse între 140—150 la sută, brigada a reuşit ca în ziua de 17 august să îndeplinească angajamentele luate. Pentru ei luna august a avut doar 17 zile. Cît priveşte acumulările socialiste peste plan, ele se ridică pînă acum la suma de 1275 lei.

Pe strungul lui Berec se află acum „Steagul roşu" de producţie.

IN CADRUL SCHIMBULUI DE ONOARE

Ieri în secţiile întreprinderii metalurgice „Bernath Andrei" din Oradea a avut loc schimbul de onoare organizat în cinstea zilei de 23 August.

Pînă la terminarea zilei de muncă toate cele 56 brigăzi de tineret şi-au depăşit cu mult sarcinile ce le reveneau. Cele mai însemnate rezultate au fost obţinute de brigada condusă de utemistul Liviu Şandru care şi-a depăşit norma zilnică cu peste 350 la sută, cîştigînd astfel întrecerea pentru cele mai însemnate realizări. Succese asemănătoare au obţinut de asemenea numeroşi tineri ca de pildă: Vasile Adrişan, care şi-a realizat norma zilnică în proporţie de 415 la sută, utemistul Sigismund Szilaghy cu 420 la sută, tînăra strungăriţă Iuliana Jö precum şi mulţi alţi tineri.

Secţia tineretului condusă de utemistul Gheorghe Nisipeanu, în ziua schimbului de onoare a obţinut o depăşire a sarcinilor zilnice de plan de peste 45 la sută, avînd astfel cele mai bune rezultate pe întreaga întreprindere.

Corespondent
GHIŢA DUMITRU

ACUMULĂRI SOCIALISTE PESTE PLAN

In întreprinderile din Capitală se desfăşoară o largă acţiune care urmăreşte să pună la dispoziţia statului pînă la 23 August acumulări socialiste peste plan în valoare de 146.009.648 lei. Muncitorii, inginerii şi tehnicienii se străduiesc să îmbunătăţească procesele de producţie, să extindă mişcarea inovatorilor, să îmbunătăţească folosirea tehnicii. Consiliul sindical orăşenesc Bucureşti a organizat pînă acum două consfătuiri cu colectivele întreprinderilor în cadrul cărora s-a analizat felul în care se desfăşoară în întreprinderi acţiunea de a da patriei tot mai multe acumulări socialiste peste plan. Din aceste consfătuiri a reieşit că pînă la 15 august, colectivele a 26 de întreprinderi bucureştene au pus la dispoziţia statului acumulări socialiste peste plan în valoare de aproape 40 milioane lei. Dintre acestea, următoarele 11 întreprinderi din Capitală şi-au depăşit angajamentele luate în cinstea zilei de 23 August: „Clement Gottwald", „Textila Griviţa", moara „13 Decembrie", întreprinderea de prelucrare a lemnului „Butoiul". Atelierele C.F.R. „Constantin David", uzinele textile „7 Noiembrie", fabrica de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej", întreprinderea de prefabricate din beton „Progresul". întreprinderea poligrafică „Ilie Pintilie", fabrica de medicamente nr. 1 şi „Radio Popular".

(Agerpres)

Peste 12.000 tone cărbune peste plan

Brigăzile de tineri mineri de la exploatările carbonifere din Valea Jiului desfăşoară cu însufleţire întrecerea pentru a extrage în cinstea zilei de 23 August 13 mii tone de cărbune peste plan. In luna trecută, tinerii au extras în plus 8829 de tone de cărbune.

Acum se desfăşoară lupta pentru îndeplinirea restului din angajamentul luat. Brigada condusă de Ion Flagner de la mina Lonea a extras în prima jumătate a lunii acesteia 329 tone peste plan, iar brigada utemistă condusă de Gh. Bratoveanu de la aceeaşi mină a scos la suprafaţă cu 374 tone mai mult. Tinerii mineri din Valea Jiului au extras peste plan. pînă la 15 august, 12.754 tone de cărbune.

Zi record la treieriş

În cinstea zilei de 23 August ţăranii muncitori din comuna Costache Negri, raionul Galaţi au organizat în ziua de 18 august o zi record la treieriş. Era ora 4,30 dimineaţa cînd la cele 4 arii munca a început cu mult avînt. Ţăranul muncitor Paraschiv Ionaşcu membru în întovărăşirea agricolă, care conduce ceata nr. 3 a organizat bine munca. Fiecare ţăran muncitor din ceata sa a ştiut ora cînd va intra la treier şi cu cine se va ajuta.

In acelaşi timp batozarul Pencu Gh. şi tractoristul Nicolae Alexandru s-au ocupat de funcţionarea batozei şi a tractorului. De dimineaţa pînă seara tîrziu nici un minut nu a fost pierdut. Coşarii Mihai Dumitrache şi Zamfir Mocanu au alimentat batoza încontinuu. Rezultatele întrecerii au fost peste cele aşteptate. In ziua record la aria unde a lucrat ceata nr. 3 s-a treierat 40.927 kilograme grîu faţă de 14.000 kilograme cît avea batoza norma. Printre ţăranii muncitori care au treierat în această zi este şi Vasile Surugiu care a obţinut 2620 kilograme grîu la hectar iar ţăranul muncitor Nicolae V. a obţinut 2430 kilograme grîu la hectar. Viteza zilei la treieriş obţinută în ziua record, ţăranii muncitori din comuna Costache Negri sînt hotărîţi să o menţină pentru a termina cît mai grabnic treierişul.

Corespondent
ANGHEL M.

Sărbătoare în gospodăria colectivă

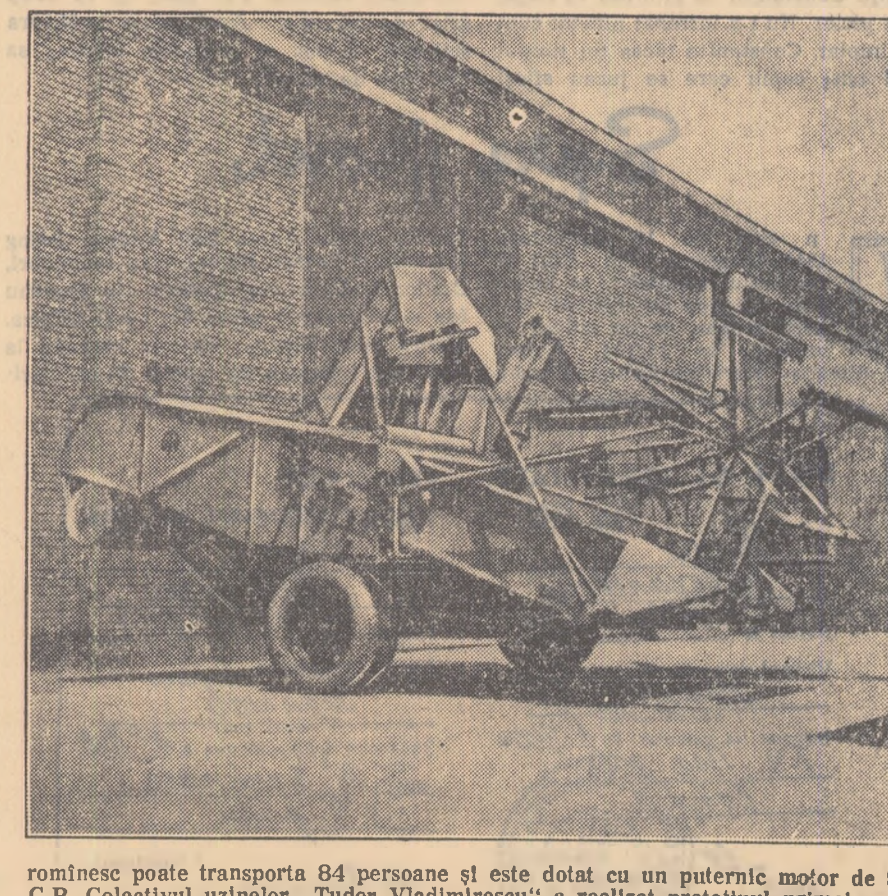
HUNEDOARA (de la corespondentul nostru).

Colectiviştii din gospodăria agricolă colectivă „11 Iunie" din comuna Bretea au terminat secerişul şi treierişul printre primii din raion.

Duminică a avut loc împărţirea avansului de 40 la sută, prilej de mare bucurie. Curtea gospodăriei a fost împodobită cu brazi, n-au lipsit jocul, voia bună, precum şi berea la sticlă. Colectiviştii au muncit pămîntul după metodele agrotehnice înaintate şi au scos recolte bogate. Baci Dumitru Cărbune, un colectivist fruntaş, a spus glume toată seara. Dar el este şi cel mai bun la muncă. De aceea a fost citit în referat de preşedintele colectivei ca fruntaş pe gospodărie. Colectivistul Dumitru Cărbune a făcut cu toată familia sa pînă acum 550 zile-muncă şi a primit numai avans 1737 kg. grîu, 301 kg. orz, 28 kg. brînză, 10 kg. lînă şi 2150 lei.

Noi produse ale industriei romîneşti

De curînd, colectivele uzinelor „Mao-Ţze-dun" şi „Tudor Vladimirescu" din Capitală, au obţinut strălucite succese. Muncitorii, inginerii şi tehnicienii de la „Mao Ţze-dun" au construit autobusul romînesc tip M.T.D. 55. Primul autobus romînesc poate transporta 84 persoane şi este dotat cu un puternic motor de 90 C.P. Colectivul uzinelor „Tudor Vladimirescu" a realizat prototipul primei combine romîneşti.

Foto: Agerpres

PILDĂ NEPIERITOARE—GENERAȚIEI

— Pagini din lupta unor voluntari

Dedicăm aceste pagini de ziar memoriei nepieritoare a uteciștilor care, în rîndurile pandurilor, alături de eroicii ostași sovietici au participat la luptele pentru înfrîngerea ultimelor rămășițe ale armatelor fasciste-hitleriste.

Dedicăm aceste rînduri tinerilor care, educați și crescuți de partid, și-au adus contribuția la marea victorie a popoarelor, tineri care la chemarea partidului s-au înrolat în 1944 ca voluntari în unitățile de panduri, neprecupețindu-și nici chiar viața pentru patrie, pentru viitorul ei luminos.

Unii dintre eroii uteciști căzuți în aceste lupte nu sînt cunoscuți încă tineretului patriei noastre. Vrem ca aceste rînduri să înfățișeze cîteva momente ale luptelor încleștate de pe frontul antifascist, să redea cîteva din chipurile de eroi ale tineretului care, urmînd exemplul comuniștilor au înscris cu prețul vieții lor noi pagini de glorie în marea carte a tradițiilor eroice de luptă ale poporului nostru.

Materialul acestor pagini — istorisiri ale episoadelor de luptă precum și documentele personale ale uteciștilor căzuți — a fost adunat prin strădania cîtorva foști voluntari, cărora le mulțumim pentru munca depusă în reconstituirea faptelor, pentru perseverența și dragostea cu care au cules documentele pe care le publicăm mai jos.

Rugăm, totodată, pe foștii voluntari să trimită ziarului nostru noi informații și documente cu privire la eroii uteciști căzuți în luptele duse împotriva fascismului.

Jurămîntul

În acompaniamentul salvelor de artilerie ce răbufneau în apropiere, în zumzăitul amenințător al avioanelor inamice și în răpăitul de mitraliere au răsunat solemne și grave glasurile uteciștilor voluntari.

— „Jur să-mi îndeplinesc fără șovăire îndatoririle mele de ostaș"...

Cu arma lipită de piept, încolonați în careu, tinerii par un singur om, uriaș, de neclintit.

— „Jur să-mi îndeplinesc fără șovăire îndatoririle mele de ostaș..."

...A împlinit 20 ani în această toamnă zbuciumată. La 20 ani e ostaș și jură în fața drapelului :

— „Jur... să păstrez secretul militar".

...A fost ucenic și a fost bătut și înjosit, tatăl i-a murit în război.

— „Jur să lupt pînă la ultima picătură de sînge contra fasciștilor care mi-au tîrît țara în războiul lor nelegiuit".

Solemnitatea depunerii jurămîntului la Batovțe în Cehoslovacia

Ostașii sovietici au adus țării libertatea mult așteptată. Recunoscători, împreună cu toți cei ce muncesc, uteciștii nu vor îngădui ca prietenia cu poporul sovietic să fie întunecată niciodată.

— „Jur să lupt pentru o prietenie trainică între Romînia și Uniunea Sovietică".

Cine sînt acești tineri înflăcărați care aici, la poalele Tatrei, departe de patrie jură să lupte pînă la ultima picătură de sînge împotriva fasciștilor ? Cine le-a sădit în inimă îndemnul acesta sfînt ? Cum au ajuns ei pe aceste meleaguri ?

Să pornim înapoi în țară pe urmele cîtorva dintre ei.

Trei frați

Într-o seară a anului 1943. Siguranța a dat buzna în casa comunistului ilegalist Virgil Balaure din Turnu Severin. În cele două odăi sărăcăcioase, dormeau îngrămădiți unii într-alții, opt copii. S-au trezit dintr-o dată aruncați în mijlocul camerei la un loc cu toate boarfele. Jandarmii făceau percheziție.

— Unde-s manifestele, documentele ?

Nu le răspunde nimeni. Doar unul dintre copii scîncește în brațele mamei însărcinate. Ei răscolesc peste tot. Un pat mai șubred se dărîmă. Un tablou de pe perete cade sfîrtecat de o baionetă. Nu se găsește nimic. Totuși, tatăl e arestat.

Era miezul nopții și în întregul cartier stăpînea liniștea. Familia l-a petrecut pe tată pînă la poartă.

— La revedere, tată !

— Să creșteți mari, flăcăii mei ! S-aveți grijă de mama — le-a făcut el cu mîna și a plecat. Nu se temea de zbirii siguranței. Se gîndea însă acum, cînd pășea între baionete, la familia sa rămasă acasă. Partidul, în rîndurile căruia intrase, îi dăduse încrederea în viitor, convingerea că va veni un mîine luminos și că prin luptă, poporul, condus de comuniști, va păși la făurirea unei vieți mai bune. În minte i se înfiripă un gînd : „Nu e departe vremea cînd el, sau poate copiii lui vor lua arma în mînă pentru a izgoni pe fasciști."

Copiii au luat răspunderea familiei în seama lor. Florin a intrat servitor la un comerciant, iar Dumitru și Cornel au intrat ucenici la dulgherie.

Mizerie, dureri, suferințe... Trec zilele, înfășurate în întunecimea vremurilor grele, udate de lacrimi amare.

La cîteva luni după ce tatăl s-a întors din lagăr, a venit și Constantin din armată. Familia întreagă, văzîndu-l deschizînd portița, a năvălit înaintea lui. Dar cînd au ajuns la cîțiva pași au rămas încremeniți. Constantin se întorcea în cîrje, fără un picior. Nu l-a întrebat nimeni cum s-a întîmplat. Constantin tăcea tot timpul privind trist copiii care se jucau sfioși împrejurul său. Din tinerețea și rîsul lui limpede nu mai rămăsese nimic. Avea o privire rece și încremenită.

Într-o zi, Florin, care acum era activist la Apărarea Patriotică, s-a așezat lîngă el.

— Cum e în război ? A întrebat el.

— De ce mă întrebi ?

— Pentru că vreau să știu. Și eu o să plec pe front voluntar. Mergem toți trei.

Constantin nu i-a răspuns nimic.

A doua zi, cînd întreaga familie era adunată, tatăl a deschis discuția.

— Ei or să plece pe front — începu el arătînd spre cei trei fii. Au cerut ei singuri. Eu, care am cunoscut ce înseamnă fascismul, nu mă împotrivesc.

Mama începu să plîngă. Tatăl părea că nu-i observă lacrimile.

Bătrînul Balaure le-a dat fiilor ultimile sfaturi privindu-i pe fiecare în ochi, mîngîindu-le părul. Glasul îi tremura de emoție. Le-a spus că ei au ce răzbuna : suferințele lor și ale mamei, lunile de închisoare ale tatălui, suferințele poporului. Să lovească cu ură în dușman, să nu dea nici un pas înapoi. Cînd războiul se va sfîrși și va cădea fascismul, vor veni vremuri mai bune, mai frumoase și el vor avea bucuria de a fi luptat pentru ele.

Fiii l-au ascultat tăcuți și din privirile lor tatăl a înțeles că ei știu pentru ce luptă.

A doua zi, cei trei fii ai comunistului Balaure au plecat pe frontul antifascist. Peste cîteva săptămîni a sosit acasă o scrisoare : Comandantul batalionului cerea în scris consimțămîntul tatălui ca fiul său cel mai tînăr, Florin să lupte pe front. Virgil Balaure și-a scris consimțămîntul chiar a doua zi. Apoi l-a întins mamei.

— Iscălește și tu !

Mama a luat hîrtia, s-a uitat la ea o vreme, apoi a scris într-un colț : „Să vă întoarceți sănătoși fiii mei, și să aveți grijă de cel mic". Apoi, peste iscălitura scîlciată, a pus ca o pecete lacrima sa fierbinte de mamă.

Spre front

În ziua de 16 decembrie 1944, la sediul din Cluj al partidului comunist, se strînsese un grup de uteciști. Tinerii ședeau pe un culoar și vorbeau în șoaptă. Aveau profesii diferite. Kerestes Zoltan, Bartha Șandor, Suciu Aurel, Szel Andraș, Balog Francisc și Lozsati Ferenc erau muncitori, Czeller Ludovic era student, iar Elceanu Ion — tînăr țăran sărac din satul Dăbîca. Tinerii știau pentru ce sînt chemați la comitetul județean de partid. Ei se oferiseră să meargă voluntari pe frontul antihitlerist. Acum, tinerii veniseră să-și ia rămas bun de la secretarul de partid.

Se deschise o ușă și secretarul îi invită înăuntru.

— Și acum, să ne luăm rămas bun, tovarăși — începu secretarul după ce se așezară cu toții împrejurul său. Partidul e bucuros că trimite pe front un pluton de uteciști în care are încredere. O să vă fie greu acolo. Voi îmbrăcați acum haina militară și luați arma în mînă pentru prima oară. O să aveți mult de furcă, dușmanul e aprig. Dar voi să luptați în așa fel încît să simtă fasciștii că au în față oameni care îi urăsc de moarte, care pentru viitorul patriei lor n-or să dea niciodată vreun pas înapoi. Partidul vrea să audă lucruri frumoase despre voi, să vă primească la întoarcere cu flori ca pe niște adevărați panduri.

— Așa o să fie, tovarășe secretar, îi răspunse Czeller Ludovic emoționat. A doua zi după victorie, ne întîlnim aici cu toții.

Secretarul îi îmbrățișă pe fiecare.

— Să vă întoarceți cu bine, băieți !

Tinerii își luară apoi foile de drum și delegațiile.

În ziua următoare, grupul de uteciști clujeni a ajuns la Brașov. De la gară, au mers direct la sediul partidului comunist.

— Noi sîntem voluntari de la Cluj — s-au prezentat ei.

— Ați întîrziat, fraților — li s-a răspuns. Eșalonul a plecat de ieri.

Tinerii au rămas înmărmuriți.

— Și noi ce facem acum ?

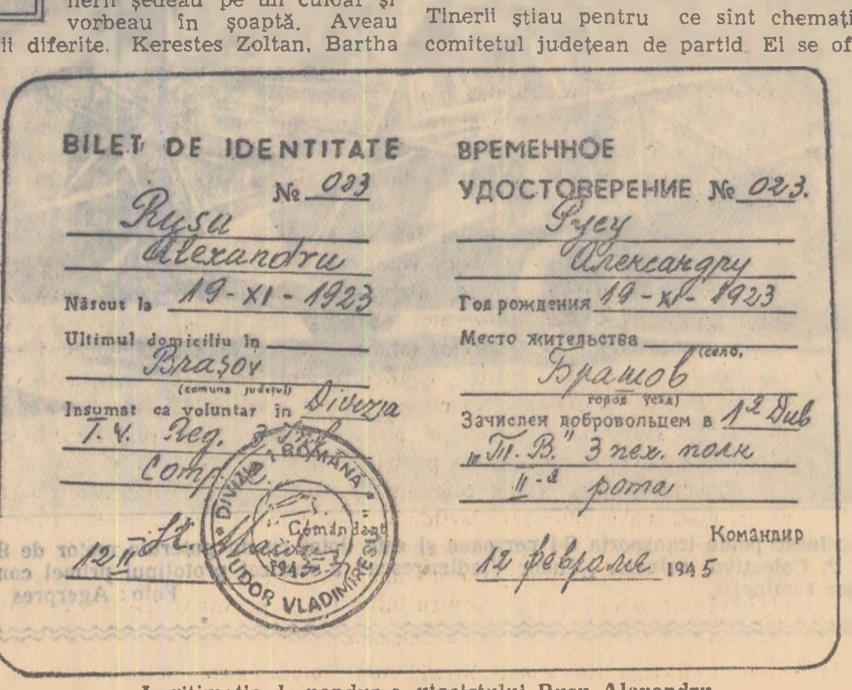
— Așteptați pînă pleacă alt eșalon.

— Ehei, dar noi nu putem să așteptăm. Plecăm după ei. Și tinerii au plecat singuri să prindă din urmă eșalonul de voluntari. Au călătorit săptămîni întregi prin trenuri de marfă, îndurînd frig și foame. Czeller avea grijă ca descurajarea să nu atingă pe nici unul din grup. El se îngrijea de hrană și de cazare. Cînd au ajuns la Debrețin, în Ungaria, au rămas descumpăniți. Nu știau în care parte s-o ia. Cîțiva muncitori le-au arătat însă drumul cel mai scurt.

După alte zile de drum, la Füzeșaboni, în Ungaria, au prins eșalonul.

Erau murdari, flămînzi, dar atunci cînd și-au văzut tovarășii au uitat de toate și s-au îmbrățișat.

— Măi, fraților, credeam că o să începeți lupta fără noi. Am fi murit de ciudă!

BILET DE IDENTITATE № 033
Rusu
Alexandru
Născut la 19-XI-1923
Ultimul domiciliu în Brașov (comuna județul)
Înscris ca voluntar în Divizia T. V. Reg. 3 ...
Comp. ...

ВРЕМЕННОЕ УДОСТОВЕРЕНИЕ № 023.
Русу
Александру
Год рождения 19-XI-1923
Место жительства Брашов (село, город уезд)
Зачислен добровольцем в 1-ю Див. „Т. В." 3 пех. полк 2-я рота
Командир
12 февраля 1945

Legitimația de pandur a utecistului Rusu Alexandru

Din toată țara

Din întreaga țară, la chemarea partidului, au plecat uteciști pe frontul antihitlerist. Din București de la „Grivița", de la „Gagel", de la „Vulcan" etc. au plecat în frunte cu utecistul Godeanu Constantin tinerii Popa Ioan, Demeter Albert, Mocanu Ion, Fătu Mihai, Boanță Vasile, Lăcătușu și mulți alții.

Din satul Teliu, de lîngă Brașov, au plecat : tînărul țăran sărac Șerban Gheorghe, mecanicul Boriceanu Ion și lăcătușul Fodor Ion. Din Sibiu, de la Arsenalul Armatei, au plecat Munteanu Haralambie, ucenic, și Năstase Vasile. Moise Bunica, muncitor din Brașov, a plecat și el.

— Eu vreau să merg pe front, tovarășe — a cerut el hotărît. Nu-i nimic că sînt așa tînăr. Știu să lupt.

Tinerii aceștia aveau ce răzbuna. Viața de mizerie pe care au dus-o, suferințele celor mulți pe care le-au văzut și simțit zilnic, dorința de a-și vedea patria liberă construindu-și o viață mai frumoasă, îi făcuse să ceară să plece pe front, deși vîrsta lor era încă fragedă. Sub influența partidului, a comuniștilor, acești tineri au înțeles că numai prin luptă poate fi eliberată patria și împlinite năzuințele poporului muncitor.

Durdunescu Cornel din Brașov, utecist, aruncat afară din școală pentru că se ridicase împotriva bătăilor și umilințelor, ceruse și el să plece voluntar pe front. În ziua plecării, era la rînd în fața unei brutării. Acasă îl așteptau frații mai mici să le aducă pîinea. Cînd mai avea doar cîțiva oameni în față pînă să ajungă la chioșc, Durdunescu a simțit o mînă pe umăr. Era un alt utecist, prieten al său. Acesta îi șopti.

— Gata. Plecăm imediat !

Durdunescu a ieșit din rînd și a fugit la sediul partidului fără să mai dea pe acasă. Peste cîteva ore era în trenul care-l ducea spre front. Cînd a ajuns aproape de Szolnok, în Ungaria, peste cîteva săptămîni, și-a adus aminte că a uitat în buzunar cartelele. Ceilalți copii or fi răbdînd de foame. Durdunescu îi spuse asta unui prieten într-o seară.

— Nu te mai gîndi la asta — îi răspunse prietenul. După victorie, mai tîrziu, cînd va fi pîine și belșug în țară să le spui că ai luptat ca ei să aibă pîine mai multă. Și-or să te ierte.

Durdunescu Cornel a căzut însă în luptele cu fasciștii.

Peste cîțiva ani, prin 1947, unul dintre foștii tovarăși de arme ai lui Durdunescu Cornel s-a întîlnit în tren cu tatăl acestuia.

— Am fost prieten cu fiul d-tale — i-a spus acesta tatălui lui Durdunescu. Să știți că ați avut un fiu minunat.

— Fiul meu... — șopti cu durere tatăl în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Nici n-am apucat să-l văd înainte de a pleca. Am ținut tare mult la el. Într-adevăr, a fost un băiat bun.

Pregătire

Voluntarii au făcut pregătirile în orășelul Verpelet din Ungaria, timp de cîteva săptămîni. Tinerii, care atunci luau pentru prima oară arma în mînă, trebuiau să învețe cît mai repede cum să tragă în fasciști cum să se lupte cu ei. Nu mai era timp pentru instrucție, pentru lecții de teorie

Utecistul Belghiru Constantin, un băiat înalt și frumos, care cînta minunat din muzicuță, a dovedit repede că e cel mai bun lunetist. „Glonțul și fascistul" — aceasta era deviza lui. Chiar și puținul său timp liber Belghiru și-l folosea **pentru pregătire.**

PURCARU ION

RUSU ALEXANDRU

BELGHIRU CONSTANTIN

CZELLER LUDOVIC

— Vedeți cioara aia, băieți ? — spunea el. Peste cîteva secunde o să cadă la picioarele mele.

Și după ce ochia liniștit, cu mîinile încremenite pe armă, cu răsuflarea întretăiată, Belghiru apăsa pe trăgaci. Pasărea se rostogolea de îndată la pămînt.

— Așa o să se întîmple și cu fasciștii.

Între uteciști începură să se închege prietenii.

Utecistul ilegalist Rusu Alexandru, care devenise locțiitor de comandant de pluton, îi dădăcea cu severitate pe ceilalți tineri.

— Mă băieți, îngrijiți-vă bine armele, să nu vă înșele cînd va fi ceasul mai greu.

Noaptea, tinerii nu adormeau pînă tîrziu. Vorbeau între ei în șoaptă. Așteptau nerăbdători să plece în linia întîia. Cereau mereu sublocotenentului locțiitor cu educația politică să-i trimită mai repede pe front.

— Noi sîntem gata, tovarășe sublocotenent.

Tinerii își destăinuiau cu multă sinceritate toate gîndurile lor sublocotenentului comunist pentru că dragostea părintească cu care-i încuraja în fiecare ceas le dădea putere, încredere în izbînda luptei lor pentru viitorul patriei.

Șerban Gheorghe, un băiat vesel din satul Teliu de lîngă Brașov, povestea unui tovarăș de alături cum un grup de partizani din satul lor a baricadat drumul unor fasciști care se retrăgeau din munții Buzăului. Fasciștii au lăsat acolo de frică 8 camioane și au fugit.

— Ședeam ascunși după copaci — povestea el în șoaptă — cu încă doi băieți. Cînd se apropiau de noi, începeam să tragem și ei toți ridicau mîinile în sus. De cîteva ori, am umplut școala cu prizonieri. Grozav le mai era frică de partizani. Cînd auzeau gloanțele, fugeau ca puii de potîrniche.

...Și apoi Șerban rîdea înfundat cu capul sub pătură.

În altă parte a dormitorului, Florin Balaure, unul dintre cei mai tineri voluntari, povestea cum a ajuns el pe front.

— Fugi, măi, că te lauzi ! îl necăjea cîte unul.

— Zău, nu mă laud !

Dintre toți cel mai tăcut era Purcaru Ion, un tînăr blond și liniștit.

— Mă, Purcarule, de ce ești tu așa de trist ? Ori îți pare rău că ai venit aici ?

— Vorbești prostii — răspundea el indignat.

Și nimeni nu bănuia cîtă suferință și îndîrjire se ascund în sufletul său. Abia mai tîrziu, în timpul luptelor, aveau să-și dea seama de cît eroism și spirit de sacrificiu nemaiîntîlnit era în stare acest tînăr tăcut și modest.

Rusu Alexandru șușotea mereu cu cei din jurul său.

— Peste cîteva zile o să depunem jurămîntul. Trebuie să-l învățăm pe dinafară, să-l spunem așa, cu fruntea sus, puternic...

Și cei care nu-l știau veneau lîngă el să-l învețe.

— „Jur poporului meu..."

În clopotnița din mijlocul orașului, ceasul bătea ora două. În colțul lui Rusu se mai auzeau încă șoapte.

— „Jur să lupt pînă la ultima picătură de sînge..."

Peste cîteva zile, la poalele munților Tatra, în micul orășel Batovțe din Cehoslovacia, tinerii voluntari au depus jurămîntul.

Botezul focului

(Din jurnalul unui fost voluntar)

Era o noapte senină cu cerul spuzit de stele. În depărtare se aude ecoul prelung al unei catiușe. O rachetă roșie descrie pe cer o curbă de foc. Sîntem pe linia întîia a frontului, pentru prima oară pe linia întîia. Am străbătut drum lung, din țară și pînă aici, cutreierînd cîmpiile Ungariei și munții colțuroși ai Cehoslovaciei.

Pe linia întîia e o liniște adîncă, o liniște despre care pandurii bătrîni spun că nu prevestește nimic bun. Acum cîteva ore, pandurii ne-au luat dintr-un bordei apropiat, ne-au dus pe linia întîia și ne-au spus :

— Stați cuminți, bobocilor. În noaptea asta veți primi botezul focului.

Poziția noastră era în partea de vest a unei înălțimi din Tatra. Dincolo de creastă erau instalați fasciștii. S-a hotărît ca în noaptea aceasta să se dea un atac prin surprindere. În acest atac aveam să căpătăm și noi voluntarii, botezul focului.

Poziția fasciștilor era apărată de sîrmă ghimpată ; terenul era minat. Doi panduri ne-au făcut o adevărată demonstrație a curajului. S-au tîrît pînă la sîrma ghimpată, s-au culcat pe spate și au început să taie cu mare precauție o breșă.

După ce-au terminat, am primit ordin să ne strecurăm. Mergeam aplecați cu grijă să nu călcăm pe sîrmele care erau întinse. Un pas greșit și sărim cu toții în aer ; dacă te atingi de sîrma ghimpată, instalațiile de alarmă vor da de veste dușmanului apropierea noastră.

Dar totul a mers bine. Fasciștii au fost luați prin surprindere. Le-am „deranjat" nițel somnul. Erau atît de zăpăciți că nici nu știau ce să facă.

Cîțiva s-au desmeticit însă și, regrupîndu-se, au pornit la contra-atac pentru a ieși din încercuire.

Lîngă mine stă culcat în zăpadă un pandur bătrîn de prin părțile Argeșului, cu mustăți mari, stufoase. Văd că-și pregătește liniștit arma.

Eu parcă aș fi uitat tot ce am învățat la pregătire. Emoția mi-a încremenit parcă mîinile. Mi-e frică oare ? Nu, nu mi-e frică, dar cînd îi vezi înaintea ta pe fasciști te cuprinde un simțămînt de nestăpînită ură. Un pandur mi-a povestit că a văzut în Ucraina cum fasciștii sfîrtecau cu baionetele bătrîni și copii nevinovați. Oare am eu în mine atîta putere încît să răzbun o parte din nelegiuirile pe care le-au făcut? Tulburarea nu-mi trece. Îmi ordon singur : stăpînește-te ! Totuși arma îmi tremură în mîini. Îl văd pe pandurul bătrîn de lîngă mine că-și pune arma la ochi liniștit. Trage. Fascistul din față cade ca trăznit. Pandurul mînuiește repede închizătorul, apoi ochește iarăși.

Caut să țintesc și eu un fascist, dar parcă arma nu vrea să stea liniștită. Trag. Simt reculul puternic în umăr, dar, vai, fascistul fuge spre mine fără să i se întîmple ceva. O ciudă grozavă pe mine mi se strecoară în suflet. Deodată simt că mă bate cineva pe umăr. Mă întorc ; lîngă mine e culcat bătrînul pandur. Îi simt răsuflarea caldă pe obraz. Îmi vorbește cu blîndețe ca un părinte.

— Fii calm — mă sfătuiește el. Nu te speria de ei. Ochește-i liniștit și trage să nu scape niciunul. Să nu-ți fie milă de fasciști. Ăștia nu sînt oameni. Vorbele pandurului mi-au risipit toată neliniștea. Ochesc cu atenție și trag. Fascistul se clătină și căzu ca un butuc. Îmi vine să țip de bucurie, dar n-am timp pentru asta. Comandantul ne dă ordin să trecem la asalt.

Toată linia se ridică fulgerător. Dăm năvală asupra fasciștilor cu strigăte de „ura". Mă simt stăpîn pe mine, mă cuprinde o bucurie de negrăit. Am trecut prin botezul focului, am trecut de ce-a fost mai greu. De-acum mă simt ca un adevărat ostaș.

Botezul acesta a fost într-adevăr al focului. Din rîndurile noastre, ale voluntarilor, au căzut pr[illegible]i răniți printre care I. Mitrea și I. Petru.

...Seara, după ce am cucerit înălțimea, am făcut un mic popas. Noi, cei tineri, povesteam cu multe amănunte cum a fost botezul. În timp ce vorbeam tovarășilor din grupă, mă uitam la bătrînul pandur care nu știu cum se aciuise pe-acolo. Își răsucea liniștit mustața de parcă nimic deosebit nu s-ar fi întîmplat și-mi zîmbea șiret, cu înțelegere.

Nu-l vom uita pe Rusu

Era un flăcău de 21 de ani, înalt, cu ochii mari și albaștri, cu buzele cărnoase. Călca drept, mîndru și privea omul în față cu îndrăzneală. În mîinile lui puternice automatul părea o jucărie de copil pe care o răsucea pe degete.

Rusu Alexandru a venit pe front împreună cu prietenul său din copilărie, utecistul Jula Constantin, cu care muncise în ilegalitate. Printre voluntari se simțea ca om în vîrstă, matur. Și poate că de aceea era uneori așa de sever. Alteori însă, atunci cînd se învesela, Rusu părea un copil dornic să se urce parcă pe vîrfurile copacilor. Cînd cineva spunea cîte-o glumă, Rusu rîdea, rîdea din suflet, fără să se mai oprească.

În ziua aceea Rusu a rîs mult. S-a întîlnit cu Șehter Milo care i-a povestit ultima lui aventură.

— Să vezi ce-am făcut eu, Rusule, atunci cînd am dat primul atac. Intru într-un bordei mai arătos ca să fac „curățenie". Mă uit eu prin toate colțurile, caut peste tot, dar nimic. Nici un fascist. Și dau să plec. Cînd ajung la ușă, deodată, în spatele meu — țîrr ! un telefon. Halt ! zic eu, cum de nu l-am zărit ! Ridic receptorul și ascult. Aud o voce nemțească și răspund. Știi că eu cunosc germana la perfecție. — Da zic eu. Cu cine doriți să vorbiți? — Cu comandantul — spune dînsul — Care comandant ? întreb eu. — Cu căpitanul Müller.

— Aha, cu căpitanul Müller ? Îmi pare grozav de rău, domnule, dar căpitanul Müler a luat-o la sănătoasa ca un iepuraș, numai în cămașă și izmene. Acum îi țin locul eu, soldatul romîn voluntar Milică. Dacă-l vedeți pe căpitanul Müller, spuneți-i că i-am rezervat special în automat un glonte pentru sufletul măriei sale. De asemenea, țin foarte mult să vă cunosc personal și pe dumneavoastră. Mi-ar face o deosebită plăcere să vă mîngîi cu pumnișorii mei care cîntăresc fiecare cîte un kilogram și jumătate netto.

Fascistul m-a ascultat zăpăcit, apoi m-a înjurat și a închis telefonul.

Rusu rîdea bătîndu-l pe năstrușnicul Șehter cu palmele peste umeri.

— Mă, Șehtere ! De mult n-am mai rîs ca acuma.

Cînd porni la atac, Rusu tot mai rîdea.

Se dădea lupta pentru cucerirea unei înălțimi din apropierea cotei 618. Ostașii se tîrau pe burtă în cea mai desăvîrșită liniște. De pe înălțime nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Comandantul se mai tîrî cîțiva metri înainte, apoi se opri și făcu semn ostașilor să se oprească. Liniștea asta nu-i a bună. S-ar putea să fie surprinși din clipă în clipă. Se uită în apropiere după un ostaș. Lîngă el se tîra Rusu.

— Măi, Rusule, tu ce zici, ne-așteaptă ceva sus ?

— Dracu știe ! Mă duc să mă uit.

— Dar să fii atent măi băiatule. Fă în așa fel ca dușmanul să te descopere, să tragă pentru ca să știm noi pe unde o apucăm. Apoi te retragi.

Rusu porni tîrîș printre pietre și rădăcini de copaci. Se opri și ascultă. Liniște. Apoi urcă iarăși. Cînd mai avu un pas pînă pe creastă, se opri din nou și cercetă totul împrejur cu atenție. Într-un tufiș i se păru că mișcă ceva. Acolo trebuie să fie fasciștii. Și Rusu se ridică puțin pe creastă. În aceeași clipă, un glonte îi zbură pe deasupra capului.

— Aha, vasăzică sînt aici, ne așteaptă. Dar mai sînt și alții oare ?

Nu-și dăduse seama precis de unde a venit glontele. Făcu totuși semn comandantului că se poate înainta prin partea dreaptă. Apoi se așeză în spatele unei pietre și se gîndi. Dacă fasciștii sînt numai în păduricea asta, atunci e bine că plutonul a luat-o prin dreapta. Dar dacă sînt fasciștii în partea cealaltă a crestei ? Atunci plutonul va fi încercuit. Și asta pentru că el le spusese că trebuie să meargă pe acolo. Ce prostie a făcut ! Trebuie să mai suie odată pe creastă, să mai tragă fasciștii în el pentru ca plutonul să-și dea bine seama unde sînt așezați fasciștii.

Și Rusu se ridică iarăși pe creastă, întîi stînd culcat, apoi ridicînd puțin capul și iscodind împrejur. Cîțiva fasciști răsăriră ca din pămînt dintr-o casă de ciobani părăsită. Rusu își dădu seama că nu poate să se mai retragă și deschise focul. Din cîteva rafale îi doborî. Dar o grupă întreagă de fasciști năvăli spre el. Rusu îi ținea singur piept trăgînd necontenit. Grupa lui începuse să înainteze. Poziția inamicului fusese descoperită. În timpul acesta Rusu nu observă că din partea dreaptă un grup de fasciști se apropia de el. Cîteva gloanțe îi străpunseră trupul. Utecistul Rusu Alexandru căzu cu fruntea pe automatul rece, cu mîna încleștată pe trăgaci.

Cînd plutonul a cucerit creasta, ostașii au alergat spre el și l-au ridicat pe brațe. Corpul mai păstra o frîntură din căldura aprinsă a tinereții sale.

Ostașii au stat multă vreme în picioare, fără să vorbească, lîngă trupul lui. Într-un tîrziu, înainte de plecare, un voluntar șopti stins :

— Măi, și ce băiat a fost ! Astăzi a rîs ca un copil. Tovarăși, să nu-l uităm nici-

Un brav U. T. C-ist căzut în lupta contra hitlerismului

Undeva pe fronturile de luptă împotriva Germaniei hitleriste, a căzut tînărul nostru tovarăș, Rusu Alexandru, fost lucrător la Control-Celule în uzinele I. A. R. Brașov, și membru al „Uniunii Tineretului Comunist".

Tovarășul Rusu, care a luptat ca voluntar în rîndurile Diviziei „Tudor Vladimirescu", a înțeles să contribue cu sîngele lui la construcția unei lumi mai bune pentru noi toți.

Tineretul comunist va căuta să fie demn de jertfa lui Rusu Alexandru și strîngînd rîndurile, va duce lupta cu nestrămutată hotărîre pentru demascarea și nimicirea definitivă a fasciștilor și pentru democratizarea țării.

Slavă eroilor căzuți în lupta contra hitleriștilor!

Moarte hitleriștilor și fasciștilor de pretutindeni!

Un frumos gest de solidaritate

Facsimilul unei informații de pe front apărută în ziarul „Drum nou" din 18 aprilie 1945

TINERE DE AZI ŞI DE MÎINE

utecişti pe frontul antifascist —

SUCIU AUREL

BUNICA MOISE

PETRE IOSIF

DENGHEL ION

odată pe Rusu! Să nu uităm că el a iubit viaţa, că a fost vesel înainte de a pleca la atac, înainte de a muri, că s-a luptat cu duşmanul pînă la ultima suflare.

Inima lui Purcaru

Liniştea dinaintea atacului. Fulgii cad necontenit ca o pînză albă acoperind trupurile trudite ale ostaşilor. După atîtea nopţi nedormite, petrecute pe stînci şi prin viroage, înfruntînd moartea, ostaşii au cîteva ore de odihnă. Rezemaţi de copaci sau de arme, oamenii se chinuiesc să doarmă. Nimeni n-are voie să se aşeze jos. Cine se aşează, după un ceas de somn îngheaţă şi nu se mai poate scula. Cîte unul, fără să-şi dea seama, se trînteşte în zăpadă şi adoarme. Ceilalţi îl ridică:

— Nu te culca pe jos, tovarăşe. Ai să îngheţi ca un sloi. Stai rezemat de copac, sau rupe-ţi nişte cetină şi pune sub tine.

Uneori, cînd stau multă vreme în zăpada care ziua, sub razele soarelui primăvăratec, se topeşte, ostaşii se trezesc seara, cînd se înăspreşte gerul, că nu se mai pot ridica de la pămînt. Hainele sînt prinse în cleştele îngheţului. Ostaşii sînt nevoiţi să-şi desprindă mantalele cu baionetele şi să pornească repede la atac. Tinerii voluntari înfruntă toate acestea cu bărbăţie, fără să se vaite, fără să se plece în faţa greutăţilor care uneori par de netrecut. Denghel, un sas de prin părţile Sebeşului, încearcă să le încălzească sufletele cu cîte o glumă:

— Lăsaţi, fraţilor, la vară o să mergem cu toţii la Mamaia şi-o să ne lase toată răceala din oase.

Apoi, începe să cînte încet, monoton, ca pentru sine:

„La luptă căci viaţa va fi fericită
Cînd fiara fascistă va fi nimicită.
...Te-aşteaptă acasă o fată frumoasă".

Dar peste cîteva clipe adoarme îngînînd cîntecul ca un copil ce gîngureşte în somn. Ostaşii au adormit. Numai undeva, ascuns lîngă un copac, Purcaru Ion mai şade încă treaz. Se uită în zare cu ochii mici de oboseală, numărînd parcă stolurile nesfîrşite de fulgi. De cînd au început luptele, pentru el acesta este primul răgaz, acestea sînt singurele clipe de aduceri aminte.

Peste cîteva ore va începe atacul. Purcaru stă rezemat de copac, cu automatul alături, cu mintea învălmăşită de amintiri.

...Au trecut douăzeci de ani din viaţa lui, a ajuns om în toată firea. Hei, tinereţe! Zbori ca o pasăre prin văzduh şi te pierzi aşa de repede! Şi în urma ta rămîn ani înceţoşaţi, neguroşi, fără nici o rază de bucurie. La fel a zburat şi copilăria. Dar despre care copilărie e vorba? Purcaru n-a cunoscut copilăria. El a devenit dintr-odată matur, sufletul i s-a stins de durere şi ură, de atunci, din ziua aceea îndepărtată. Era într-o iarnă grea şi boierul Stafie, stăpînul a cîtorva sute de hectare de lîngă Bacău, a aruncat-o pe mama lui Purcaru afară din casă. Femeia îl scuipase pe boier mînioasă.

— Ţi-am muncit şi ziua, ţi-am muncit şi noaptea. Numai sufletul mi-a mai rămas. Ciine fără de suflet!

Şi a plecat cu copilul în braţe prin viforniţă. Copilul a privit totul cu ochii mari, înspăimîntaţi şi i-a rămas de atunci pe suflet ca o umbră chipul boierului cu cioc şi cu cravaşa în mînă — şi chipul mamei, palid şi schimonosit de mînie. Şi umbra aceasta n-a putut s-o mai alunge.

Ani de argăţeală petrecuţi pe izlaz lîngă vitele stăpînului, voi aţi făcut umbra aceea şi mai neagră!

A ajuns om mare apoi — avea 14 ani! — şi a intrat muncitor la fabrica de postav din Buhuşi. Ce greu au trecut zilele acestea! Într-o zi, a venit un funcţionar de la Camera de muncă să le ţină o cuvîntare. Trebuiau mai multe stofe pentru armata lui Hitler. După o oră de zbierete disperate, oratorul i-a întrebat pe muncitori dacă au înţeles cele spuse. Purcaru a ieşit mai în faţă şi i-a spus:

— Dumneata văd că ai vorbe frumoase dar uită-te la mine şi întreabă-mă de ce sînt îmbrăcat numai în zdrenţe.

Oratorul s-a uitat la el chioriş!...

A doua zi, Purcaru a fost chemat la corpul de gardă. Locotenentul Spanache l-a privit cîteva clipe într-un anume fel, dîndu-i de înţeles astfel cu cine are de-a face. Apoi a strigat ridicînd cravaşa:

— Mă, instigatorule! Ai mîncărici pe limbă? Dacă nu ţi-o înghiţi, o să putrezeşti în ocnă. Ai înţeles?

...În timpul retragerii armatelor fasciste, fabrica s-a mutat la Mediaş. Aici Purcaru a cunoscut partidul şi U.T.C.-ul. Într-o zi, secretarul de partid i-a dat prima sarcină: să păzească de copoi o adunare de celulă.

Adunarea s-a ţinut într-o magazie, printre baloturile de bumbac. În timp ce iscodea împrejur, Purcaru asculta tot ce spunea secretarul. Unele vorbe nu le auzea bine şi-i părea aşa de rău că secretarul nu vorbeşte mai tare.

În toamna lui 1944, secretarul de partid l-a întrebat dacă vrea să meargă pe frontul antifascist ca voluntar.

— Mă duc, tovarăşe secretar. Cînd trebuie să plec?

— Mîine. Pregăteşte-te.

— Ce să mă pregătesc? Eu sînt gata de-acuma.

A doua zi, la plecare, i-a dat secretarului o fotografie.

— Tovarăşe secretar, s-o păstrezi. Dacă am să scap din război şi mă întorc, eu prima oară vin la partid. Dacă nu mai vin, să ştii c-am căzut şi să trimiţi fotografia mamei.

Apoi i-a strîns mîna şi a plecat călcînd rar, fără grabă, ca un om care are de străbătut un drum lung şi anevoios.

Cînd ajunse în oraş, se opri la colţul unei străzi. Se uită neliniştit la ceasul din turn. Era 8 fără un sfert. La 8 trebuie să fie la gară şi ea nu mai vine. E 8 fără zece, 8 fără cinci. Fata nu mai vine. Şi i-a spus să vină neapărat, că are să-i spună ceva important. Nu i-a spus că pleacă pe front să n-o neliniştească. A vrut să-i spună doar atunci:

— Uite, eu plec pe front. Ţine fotografia asta.

Purcaru şade cu fotografia în mînă şi se uită la ea trist. Cu litere mari, îngrijite, scrisese pe ea cîteva „amintiri":

„Eu dragă, voi pleca departe,
Tu aici vei rămînea,
Şi n-o să mă uiţi pe mine
Privind fotografia mea,
cu drag. Ionel".

E opt fără trei minute. Fata n-a venit încă. Cine ştie de ce întîrzie. Îndurerat, Purcaru pleacă spre gară aproape fugind, cu fotografia în mînă.

...Mai sînt cîteva minute pînă la începerea atacului. Aşa de repede a trecut vremea şi gîndurile lui încă nu s-au terminat...

Se aude un sîsîit uşor — semn că se dă plecarea la atac.

Ostaşii se freacă cu zăpadă pe faţă ca să se dezmeticească şi se adună grăbiţi în jurul comandantului.

...A început atacul. Trebuia cucerit satul Visoca. Trupele sovietice atacă pe cealaltă parte şi înaintează mereu. Pandurii vor să-l ajungă din urmă. Compania se afla într-o viroagă. Fasciştii trăgeau îndîrjiţi din toate părţile şi nu era chip să ieşi deasupra pe mal. Cîte unul mai îndrăzneţ scotea capul şi privea poziţiile lor.

— Trag şi din clopotniţa bisericii, nădrăgarii ăştia.

Au fost lupte crîncene. Zile şi nopţi focul n-a încetat nici o clipă. Tinerii voluntari au dat aici dovadă de un eroism nemaiîntîlnit. Belghiru Constantin, lunetistul de elită, îşi făcea mereu socoteala fasciştilor doborîţi.

— 25 şi cu ăsta pe care-l iau acuma 26.

Aici a căzut utecistul Bunica Moise. Un snop de gloanţe l-a lovit în stomac.

— Să mă răzbunaţi! le-a şoptit tovarăşilor în ultimele sale clipe de viaţă.

Sanitarul Panait Petru, deşi avea un glonte într-un plămîn, continua să care răniţi făcînd eforturi supraomeneşti.

— După luptă, după luptă — protesta el cînd i se spunea să meargă la spital.

Atacul ţinea de două zile şi două nopţi. În cele din urmă, o grupă a primit ordin să urce spre creastă cu orice preţ. În grupa aceasta era şi Purcaru. Urcuşul era deosebit de greu. Ostaşii se agăţau de pietre şi de rădăcinile copacilor sprijinindu-şi mîinile. Gloanţele veneau parcă din ce în ce mai des. Un ostaş alunecă şi se rostogoli în jos. Purcaru îl prinse repede de manta.

— Hai, tovarăşe, hai să urcăm din nou.

În vremea aceasta, două unităţi fasciste au cotraatacat din mai multe părţi. Pentru ca duşmanul să nu prindă întreaga companie în viroagă, s-a dat ordin de retragere pe şosea, urmînd ca atacul să se dea în noaptea următoare. Grupa care înainta a fost însă încercuită. Ostaşii au hotărît să lupte pînă la ultimul glonte, să nu se predea niciunul viu în mîinile fasciştilor. Şi-au căutat fiecare cîte un adăpost. Au început lupta. Alături de Purcaru era un pandur, om în vîrstă, cu părul încărunţit. Purcaru îi făcu semn cu ochiul spre duşman.

— Tătucă, pînă la ultimul glonte!

— ...la ultimul — îi auzi glasul.

Fasciştii se apropiau din toate părţile. Purcaru parcă încremenise lîngă automat, ca stînca pe care şedea.

Apăsa pe trăgaci doar atunci cînd ştia că o să lovească precis în duşman. Gloanţe erau puţine şi nu se puteau vinde decît fiecare cu preţul unei vieţi de duşman.

Fasciştii au ajuns la cîţiva paşi.

— Tătucă, strigă Purcaru din toate puterile — grenadele!

Au aruncat şi ultimele grenade. Din trupurile fasciştilor se făcu o adevărată baricadă. Cînd Purcaru vru să arunce ultima grenadă, o rafală de automat îl răni grav. Cu ultimele puteri aruncă grenada, apoi se prăbuşi cu faţa la pămînt.

Fasciştii l-au luat prizonier şi l-au dus în sat.

A doua zi, cînd voluntarii şi pandurii au cucerit satul, au găsit trupul lui Purcaru în mijlocul drumului, sfîrtecat de baionete. Două bătrîne le-au povestit ostaşilor că fasciştii l-au chinuit toată noaptea silindu-se să-l facă să vorbească. Purcaru n-a scos însă nici un cuvînt. Nu şi-a trădat tovarăşii.

— Nici n-a ţipat, nici n-a gemut — povesteau bătrînele plîngînd.

Ostaşii i-au scos din buzunar fotografia pe care trebuia să i-o dea iubitei. Era plină de sînge. Au luat-o cu ei ca amintire. Apoi, în faţa trupului eroului utecist Purcaru Ion, compania a depus cel de al doilea jurămînt.

— Jurăm în faţa ta, tovarăşe Purcaru, să te răzbunăm de moarte, să nu lăsăm arma din mînă pînă nu-l vom răpune pe duşman.

Ostaşii l-au înmormîntat în tăcere, cu capetele descoperite, dîndu-i ultimul salut prin salve de automate. În clipele acelea, privirile lor împietrite de durere şi mînie rosteau încă odată jurămîntul.

Şi ura adîncă, surdă, n-a lăsat atunci să curgă nici o lacrimă pe vreun obraz.

Clipe de popas pe front

Au fost şi clipe de popas. E drept că erau puţine, doar cîteva clipe între două bătălii, sau la capătul unui marş greu şi lung. Cîntecul şi voia bună au fost totdeauna tovarăşi de luptă dragi şi apropiaţi pandurului şi tînărului voluntar. Cîntecul i-a însoţit pe luptători de la prima şi pînă la ultima bătălie.

Se cînta în repaus, sub exploziile asurzitoare ale bombelor. De multe ori, cîntecul, prieten drag, a umplut de forţă şi vitejie inimile oamenilor sleiţi de eforturi, de lupte grele. Poate uneori se cînta fals, cu voci răguşite, dar cîntecul suna întotdeauna ca un imn înălţător, de îmbărbătare.

Divizia avea şi o echipă artistică, dacă o putem numi astfel. La început era mai numeroasă, dar împrejurările au cerut ca şi artiştii să ia arma în mînă şi să plece în linia întîia. Astfel că echipa artistică a rămas cu cîţiva artişti.

Pandurii şi voluntarii diviziei „Tudor Vladimirescu" citind aceste rînduri îşi vor aduce aminte desigur de Nica Gheorghe, cel ce purta întotdeauna căciula aşezată pe o ureche. Apărea înaintea marilor bătălii pe scena improvizată într-o casă părăsită şi cînta un cîntec despre un copil orfan al cărui părinţi au fost ucişi de fascişti. Poate era povestea lui adevărată.

Să ne ierte cititorii, dar nu am putut reconstitui împrejurările în care a ajuns Nica Gheorghe în divizie. Datele noastre nu sînt precise în această privinţă. Unii voluntari spun că a fost copil de trupă

Voluntarul NICA GHEORGHE

în armata veche şi a fugit din unitatea lui din cauza bătăilor şi a mizeriei. S-a aciuit la panduri pentru că a văzut că sînt oameni cu sufletul bun şi ţin la el. Alţii spun că Nica a fost găsit pe unul din drumurile Ardealului. Pandurilor li s-a făcut milă de el, căci umbla în zdrenţe, flămînd, mînat în lume de valurile războiului şi l-au luat cu ei. De altfel, nici Nica Gheorghe n-a vrut să mai plece de la ei cu nici un chip.

Nica Gheorghe a luptat împotriva fasciştilor cu cîntecul. Înaintea marelui atac de la Boganiţa, într-o casă părăsită, a cîntat în faţa pandurilor cîntecul său preferat:

„E pandur tăticul meu
„Şi ca el un altul nu-i.

A doua zi, pandurii au luptat cu o vitejie fără seamăn. Şi numai ei au ştiut că la victoria de la Boganiţa a contribuit şi Nica Gheorghe.

★

Ce s-o fi întîmplînd pe cota 618? Aici, acum o oră, oamenii gemeau apăsîndu-şi rănile, schijele proiectilelor zburau ţiuind prin aer, grenadele explodau asurzitor, iar sanitarele pansau în grabă pe cei răniţi. Asta parcă a fost însă de mult. Acum, pe cota 618 stăpîni sînt Costică acordeonistul, un tînăr cu un moţ căzut pe frunte, cu un zîmbet larg ca burduful acordeonului cînd e deschis — şi bătrînul pandur Nichita, ale cărui degete zboară fermecate peste găurelele cavalului pe care-l poartă la brîu ca pe o spadă.

Costică mînuieşte de zor clapele, iar luptătorii s-au prins într-o horă mare, hora pandurilor. Răniţii nu-şi mai simt rănile, cei posomorîţi au uitat de scrisoarea plină de dor a iubitei şi iată-i bătînd cu cizmele grele pămîntul, unde acum o oră se mai vedeau căştile fasciştilor.

Deodată, ca din senin, o rafală de mitralieră curmă petrecerea pandurească.

— Vin fasciştii!

Costică şi-a aruncat într-o clipă acordeonul şi a apucat arma. Pandurii sînt gata de luptă.

Mai tîrziu s-a dat ordin de atac. Batalionul i-a gonit pe fascişti cîţiva kilometri.

Unul din prieteni l-a întrebat pe Costică în toiul luptei:

— Ce facem, a rămas acordeonul pe cotă?

Costică, ochind în fascişti, îi răspunse:

— Nu-i nimic, ne distrăm noi şi fără acordeon cînd om avea vreme.

Era după un marş greu, prin munţi, de vreo 30 kilometri. Ostaşii sleiţi, se odihneau la marginea pădurii; unii au început să aţipească. Telefonul abia instalat a început să zbîrnîie. Comandantul companiei era chemat la telefon de divizie. Colonelul i-a spus doar atît:

— Ştiu că e greu, dar n-avem ce face. Trebuie să atacaţi poziţia fasciştilor din marginea satului. Ne-am înţeles, după 30 de minute aţi pornit.

Comandantul a plecat să se sfătuiască cu locţiitorul politic. Lui i-a venit ideea. A adunat compania în pădure şi din porthartul vechi a scos o „Scînteie". A început să citească articolul despre comunistul Ilie Pintilie. Pandurii şi tinerii voluntari au ascultat atenţi povestea vieţii unui comunist înflăcărat, pe care torturile din închisoare, greutăţile luptei ilegale n-au putut să-l îngenuncheze.

La sfîrşit, locţiitorul politic s-a uitat la ceas: mai rămăseseră 10 minute.

— Tovarăşi — zise el, sîntem obosiţi rău de tot, ştiu, dar divizia ne cere să atacăm poziţia duşmană din marginea satului. Putem ataca, ce ziceţi?

Şi nimeni n-a zis „da" sau „nu". Toţi s-au sculat şi şi-au pregătit armele. După zece minute, compania ataca. Şi-n iureşul atacului ostaşii au păstrat în gîndul lor figura luminoasă a comunistului Ilie Pintilie.

Intîlnire

Era în apropierea Gronului. Ostaşii şedeau în grupuri şi discutau aşteptînd începerea luptelor pentru eliberarea satului. Un voluntar se rezemase de raniţă şi privea dus pe gînduri o fotografie din care privea cu blîndeţe un om mustăcios şi cam uscăţiv. Era chipul tatălui. Cei de acasă nu mai ştiau nimic despre el de multă vreme. Foştii lui tovarăşi de luptă bănuiau că a murit.

De curînd, fiul său plecase pe front. Şi-i era deosebit de greu să îndure frigul şi oboseala cumplită. Cîteodată îi venea să plîngă de durere. Înaintea fiecărui atac, scotea din buzunar fotografia tatălui, o privea îndelung şi atunci uita parcă oboseala şi durerea din umeri.

Acum Ion era întristat. N-avusese vreme să scrie nici un rînd acasă şi mama o fi aşteptînd îndurerată. Simţind că-l cuprinde iarăşi mîhnirea, tînărul veni lîngă ceilalţi ostaşi. Un pandur în vîrstă, cu nişte mustăţi pînă la urechi, mînjit cu noroi pe faţă, întindea grăbit firul unui telefon. Pandurul nu-l observă pe tînăr şi se împiedică de trupul lui rostogolindu-se. Se ridică furios şi-l apucă pe tînăr de piept.

— Ascultă, mă ţîncule, umbli cu capul în nori? Tînărul se uită la el fîstîcit şi îngăimă cîteva cuvinte de iertare. Se uită lung în ochii lui şi deodată rămase împietrit, cu mîinile ridicate în sus.

— Tată! strigă el, şi-l apucă pe pandur după gît.

Pandurul îl dădu la o parte.

Ion îl apucă de mînă şi-l opri.

— Tată, nu mă cunoşti? Eu sînt Ionel! Nu mă cunoşti?

Pandurul îl privi cîteva clipe cu ochii mari, apoi îl strînse în braţe cu toate puterile.

— Ce-i cu tine aici? îl întrebă bătrînul plîngînd. Ce cauţi tu aici? Nu te-am văzut de 4 ani.

— Am venit pe front, tată. Credeam că mata ai murit.

— Eh, prostii. Cum să credeţi asta? Nu v-am scris de două ori?

— N-am primit nimic. Mama ţi-a făcut şi pomană.

Pandurul începu să rîdă.

— Ptiu, ce prostie! Ai mîncat şi tu vreun colac pentru mine? îl întrebă el rîzînd.

Comandantul îl chemă însă pe băiat chiar atunci.

— Lasă tată că mai vorbim noi după atac. La revedere. Pandurul îl privi pînă se pierdu printre ostaşi.

Voluntarii au trecut la cucerirea satului. Pe străzile lui s-au dat lupte crîncene. Fasciştii erau mult mai numeroşi şi se postaseră prin case şi prin grădinile de unde trăgeau necontenit.

În timpul luptelor, legătura telefonică a fost defectată. Pandurul a plecat să vadă unde s-a rupt firul. Cînd a intrat pe prima uliţă a satului găsi pe marginea unui şanţ firul rupt. Îl legă repede şi porni înainte. La colţul unei case, văzu un voluntar care căzuse rănit. Se duse repede la el să-l ridice. Cînd se aplecă peste el, îşi puse mîinile la ochi. Era fiul lui.

— Ionel! Ionel! îl strigă el răguşit.

— Da, tată, îi răspunse băiatul. Nu te speria. Sînt rănit uşor. Pandurul îl luă pe braţe şi porni cu el pe drum. În timp ce mergea, bombănea mînios. Un voluntar îl apucă de mînecă şi-l întrebă:

— Ce ai cu voluntarul?

Pandurul îl lăsă jos pe rănit şi se uită chioriş la cel care-l înfruntase.

— Ascultă, mă, bobocule, îl atinse el cu degetul peste nas. Du-te de aici că-ţi dau cîteva. Ăsta-i băiatul meu. Am dat de el aci. L-am lăsat acasă şi-acum îl întîlnesc pe front. Auzi!

Apoi se apleacă peste rănit şi începu să-i desfacă hainele şi să-l bandajeze. Voluntarul îl mai privi cîteva clipe, dar văzîndu-i lacrimile în ochi, pleacă stînjenit.

Lupte şi jertfe

(Din însemnările unui fost voluntar)

În timpul eliberării satului „K" am fost alături de utecistul Petre Iosif. Cînd am ajuns în mijlocul satului, am fost atacaţi din două părţi de unităţi fasciste. Noi rămăsesem puţini. Totuşi, ascunşi în şanţul şoselei, trăgeam necontenit. Deodată, din faţă, a apărut o întreagă unitate de fascişti care alergau spre noi urlînd. Eram încercuiţi. Ajutor nu puteam cere, deoarece legătura telefonică era ruptă. Lîngă mine, în şanţ, Petre Iosif se uita liniştit spre fasciştii care înaintau.

Şi, dintrodată, sări în mijlocul drumului, îşi aşeză puşca-mitralieră şi seceră primele rînduri de fascişti. În faţa lui erau mormane înalte de trupuri. Petre Iosif trăgea neclintit, culcat pe zăpada îngheţată. Fasciştii din celelalte unităţi au început să tragă în el din toate părţile. Şi, totuşi, Petre Iosif şedea neclintit, arma lui continua să secere duşmanii. Un fascist ascuns într-o şură de paie l-a ochit însă de aproape şi glontele îi străpunse pieptul. Petre Iosif a căzut cu capul pe puşca mitralieră, cu mîna încremenită pe trăgaci.

Aceasta a fost a doua zi după moartea lui Purcaru Ion. Uteciştii nu uitaseră jurămîntul rostit. Răzbunaseră moartea lui Purcaru.

★

În ziua de 1 martie, la atacul de la Boganiţa a căzut tovarăşul Czeller Ludovic. Îmi amintesc totul, aşa cum a fost. Chipul utecistului Czeller mi-a rămas pentru totdeauna în minte.

Trebuia distrus un cuib inamic de mitraliere care ne ţinea pe loc. Czeller a cerut să meargă să-l distrugă el. Pandurul Papuc şi voluntarul Boriceanu Ion îl susţineau din urmă cu foc. Czeller se tîra pe marginea unui rîu ce curgea învolburat. Se strecura cu atenţie printre şirurile de sîrmă ghimpată şi printre mine. Cînd a ajuns aproape de cuib, a aruncat cîteva grenade. Mitraliera a amuţit. Czeller a ridicat mîna spre noi făcîndu-ne semn că putem înainta. În clipa aceea a explodat lîngă el un proiectil. Artileria inamică bătea necontenit cîmpul, fiecare metru pătrat, Czeller a fost aruncat pe marginea rîului rănit grav. Un sanitar a trecut prin rîu şi l-a trecut în spinare. A doua zi, tovarăşul Czeller Ludovic a murit în spital.

Noi cei rămaşi purtăm pentru totdeauna în piepturile noastre inima lui înflăcărată de utecist.

★

Cînd am ajuns în apropierea cotei 1001, după un marş de 46 km., eram frînţi de oboseală. Unii cădeau jos pe zăpadă şi adormeau imediat. Îi trezeam cu greu. Pîinea îngheţase şi nu o mai puteam mînca. Eram flămînzi şi comandantul ne privea cu milă.

O grupă de 10 oameni trebuia să pornească înainte în spatele frontului inamic pentru a cerceta poziţiile acestuia. Misiunea era deosebit de periculoasă. In caz că inamicul îi descoperea, ar fi pierit cu toţii. Comandantul a cerut ca zece oameni care vor să plece să facă un pas înainte. În clipa aceea toată compania a făcut un pas înainte.

— Numai zece — strigă comandantul.

Şi totuşi întreaga companie făcu din nou un pas înainte. Toţi voiau să meargă.

— Atunci, mergem cu toţii, hotărî comandantul. Am început să înaintăm. Drumul era deosebit de greu. Nemţii ne descoperiră şi trăgeau din mai multe părţi cu gîndul să ne nimicească pe toţi. Începură chiar să ne încercuiască. Noi trăgeam însă fără răgaz, neiertători, pe viaţă şi pe moarte. Dar atunci, în clipele acelea cînd ne pierdusem orice speranţă, auzim în spate un „Ura" puternic. Un pluton de comsomoliste şi un alt pluton de ostaşi sovietici ne veniseră în ajutor. Comsomolistele erau în misiune. Văzîndu-ne însă în primejdie, au luat automatele şi au venit să ne susţină. Am pornit cu toţii la contraatac.

— Bistro, bistro! ne strigau ele.

Am uitat oboseala şi foamea şi am năvălit spre fascişti.

Atacul a izbîndit pe deplin. A izbîndit cu ajutorul frăţesc al comsomolistelor.

Un „ura" romînesc şi altul rusesc au răsunat atunci deasupra cotei.

Am fi vrut să le mulţumim comsomolistelor, să le spunem că n-o să le uităm niciodată, dar nu ştiam niciunul ruseşte. Am fi vrut să le dăm ceva în dar. N-aveam însă nimic. Şi atunci ne-a părut tare rău că nu venise încă primăvara, că nu înfloriseră ghioceii şi violetele...

★

Ostaşii urcau către o cotă de lîngă Gron ce trebuia cucerită. Înaintarea era grea, obositoare. Creasta clocotea sub ploaia de foc a tunurilor şi aruncătoarelor. În timpul acestui atac a căzut utecistul Suciu Aurel, mitraliorul în vîrstă de 20 de ani, care la Cluj muncise ca turnător.

Plutonul s-a oprit. De sus, de pe creastă, mitralierele duşmane trăgeau neîncetat. Înaintarea era oprită. Cuibul de mitraliere trebuia nimicit. În această misiune a fost trimis un grup de ostaşi în frunte cu utecistul Loga Vasile.

Grupul a ocolit pădurea, a ieşit în spatele cuibului de mitraliere inamic şi a deschis focul. Mitralierele inamice au încetat să mai tragă. Între timp, fasciştii au început să contraatace. Observaseră că pe cotă erau oameni puţini. Fasciştii veneau tîrîş, trăgînd necontenit. Voluntarii îi lăsară să se apropie, apoi deschiseră un foc ucigător.

Fasciştii i-au atacat în felul acesta de trei ori. În timpul acestor atacuri, ceilalţi doi voluntari au căzut răniţi. Mai rămăsese pe poziţie doar Loga. Fasciştii veneau pentru a patra oară. Loga îi numără. În primul lanţ erau şase. Apăsă pe trăgaci. Automatul însă tăcea, se terminaseră gloanţele. Ce-i de făcut? Să se predea şi să lase plutonul în pericol de a fi nimicit? Sau să fugă? Loga îl scutură pe unul dintre voluntarii răniţi. Acesta nu se mai mişca. Fasciştii erau la cîţiva paşi. Loga prinse atunci arma de ţeavă, o învîrti ca pe o ghioagă pe deasupra capului şi din cîteva lovituri doborî doi fascişti. Un fascist îl lovi însă pe la spate în cap şi Loga se prăbuşi. Fasciştii porniră la contraatac. În acele clipe, Loga se dezmetici. Rănit, plin de sînge, luă puşca mitralieră de la un fascist doborît şi începu să tragă pe la spatele inamicului. În acelaşi timp, plutonul nostru porni şi el în iureş năvalnic. Prinşi între două focuri, fasciştii se văzură siliţi să se predea.

Pentru fapta lui eroică, utecistul Loga Vasile a fost distins cu ordinul sovietic „Slava" clasa a III-a. El a fost primul voluntar cavaler al ordinului „Slava". Foştii voluntari din Oraşul Stalin îl văd şi acum în fiecare an de Ziua victoriei purtînd pe piept cu mîndrie ordinul sovietic.

S-a terminat ultima luptă. Duşmanul a fost înfrînt. Victoria a fost cucerită. Calea pînă la victorie a fost lungă, grea, plină de jertfe. La ea au contribuit hotărîtor marele popor sovietic, glorioasa Armată Sovietică, au contribuit mulţi oameni cinstiţi din alte ţări. Poporul nostru este mîndru că la această victorie şi-a dat şi el aportul, că la lupta pentru înfrîngerea fascismului au participat cei mai buni fii ai săi. Printre aceştia, la loc de frunte se numără şi eroicii voluntari utecişti din ale căror fapte de arme au fost redate o părticică în aceste pagini de ziar. Neuitaţi vor rămîne cei ce au căzut: Purcaru Ion, Rusu Alexandru, Petre Iosif, Denghel Ion, Belghiru Constantin, Durdunescu Cornel, Suciu Aurel, Czeller Ludovic, Egri Zoltan, Bunica Moise şi alţii.

Ei au luptat cu înflăcărare îndreptăţind în totul încrederea partidului. Crescuţi şi educaţi de partidul comunist, voluntarii utecişti s-au acoperit de glorie. Ei s-au dovedit demni de înaltul titlu de membri ai Uniunii Tineretului Comunist.

...A trecut mai mult de un deceniu de atunci.

Reîntorşi de pe front, foştii voluntari s-au răspîndit de-a lungul şi de-a latul ţării trecînd la munca paşnică, intrînd în rîndurile celor ce la oraşe şi sate clădesc viaţa noastră nouă, ridică noi fabrici şi uzine, noi construcţii, noi case de locuit, sporesc rodnicia ogoarelor întărind tot mai mult scumpa noastră patrie.

Astăzi, tineretul patriei noastre îşi aminteşte cu recunoştinţă de faptele eroilor utecişti, cinsteşte memoria celor care s-au jertfit pentru zilele luminoase de astăzi. Tineretul de astăzi al patriei noastre continuă măreţele tradiţii ale uteciştilor muncind fără preget pentru înfăptuirea visurilor lor.

Exemplul luptei eroilor comunişti şi utecişti îi însufleţeşte în marile bătălii de azi duse sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn pentru construirea socialismului. Tînăra noastră generaţie îşi iubeşte cu înflăcărare patria, ea e mîndră de marile cuceriri ale poporului muncitor. Tineretul nostru îşi dăruieşte cu pasiune întreaga sa energie pentru înflorirea şi prosperitatea patriei iubite.

Pagini redactate de Vasile Bîrză, fost voluntar, Ion Băieşu şi Ştefan Halmoş.

Din paginile presei străine

Mizeria din Coreea de sud

Revista engleză „Picture Post" a publicat un reportaj al corespondenţilor săi care s-au întors de curînd din Coreea de sud. De la încetarea focului în Coreea au trecut doi ani. Care este situaţia în prezent?

Coreea de sud, scrie „Picture Post", „este desfigurată de boli, foamete şi corupţie. Copiii abandonaţi trăiesc în grupuri pe străzi, scormonesc în gunoaie, fură, se dedau la acte de huliganism şi seamănă din ce în ce mai puţin a copii. 120.000 de leproşi vagabondează liberi prin ţară — singuratici — oamenii sănătoşi temîndu-se să se apropie de ei".

Corespondenţii englezi au vizitat oraşul Pusan — mare port în sudul ţării — unde sînt adunaţi numeroşi oameni fără adăpost. „Oamenii se instalează de-a lungul căilor ferate întrucît acolo pot aduna cărbunele care cade din locomotive, fie în apropierea vreunui şuvoi murdar unde este întotdeauna apă, fie în apropierea unităţilor militare unde este posibilitatea de a cîştiga un ban cu diferite comisioane... Oamenii se adăpostesc în corturi şi în cocioabe făcute din cutii de carton. În fiecare cocioabă locuiesc cîte opt, nouă şi chiar zece oameni".

Acolo unde oraşul coboară spre mare se află o mică porţiune îngrădită cu sîrmă ghimpată. Deasupra intrării atîrnă ceva în genul unei firme: „Gunoieria municipală din Pusan". Şi în această gunoierie locuiesc 2.000 de oameni. În locurile unde colibele jalnice sînt aşezate prea aproape de calea ferată şi prin aspectul lor pot şoca pe pasagerii importanţi, se aplică aşa-zisul „program de înfrumuseţare". Acolo sosesc mai multe detaşamente de poliţişti care dărîmă cocioabele... Anul trecut în timpul sezonului de ploi a fost curăţită în acest fel calea ferată care duce spre portul Pusan. „Odată cu lăsarea nopţii 25.000 de oameni s-au trezit în ploaie în faţa grămezii de bucăţi de scînduri care înainte reprezentau casele lor. Aceştia erau în cea mai mare parte mame cu copii, bătrîni şi bătrîne. A doua zi ei au fost nevoiţi să se mute la şase mile de oraş. Acolo a apărut un nou oraş de cocioabe — „la şase mile mai departe de speranţa de a căpăta de lucru..."

In Coreea de sud nu există pensii de bătrîneţe, nu există un sistem de asigurări sociale şi nici sindicate care să aibă o oarecare putere reală... în unele provincii la 8.000 de locuitori există numai un singur doctor dar şi acela după normele engleze nu prea poate fi socotit medic".

Cauza acestei situaţii atît de grele a populaţiei sud-coreene o constituie starea de spirit prea belicoasă a lui Li Sîn Man care tot mai visează la ofensiva împotriva nordului şi în acest scop, scrie „Picture Post" ţine o armată de 750.000 de oameni. Coreea de sud nu poate şi niciodată nu va putea să întreţină o asemenea armată, soldaţii nu sînt plătiţi şi mamele, soţiile şi copiii lor nu primesc nici un sprijin... Trebuie să fii foarte bătrîn, foarte bolnav sau foarte bogat pentru a nu fi luat în armată.

SCURTE ŞTIRI

• La Veneţia a început Festivalul Internaţional al filmului. La început sînt prezentate filmele documentare şi pentru copii.

• Continuînd călătoria prin Uniunea Sovietică, la 17 august delegaţia parlamentară iugoslavă a sosit la Tbilisi venind de la Soci.

• La 16 august, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Romîne la Praga, Ion Nistor, a organizat o seară de filme romîneşti în sala de cinematograf „Olympic" din Praga.

• Agenţia Tanjug anunţă că delegaţia economică iugoslavă care va pleca în curînd în Uniunea Sovietică, va fi condusă de Vukmanovici-Tempo, vicepreşedinte al Vecei executive federative.

• După cum a anunţat postul de radio Tokio, la 15 august a fost dat publicităţii comunicatul asupra plenarei din 17 august a Comitetului Central al Partidului Comunist Japonez. In comunicat se arată că plenara Comitetului Central a ales pe Sandzo Nosaka prim-secretar al Partidului Comunist Japonez.

• Cu prilejul meciului de fotbal dintre selecţionatele U.R.S.S. şi Republicii Federale Germane, la 17 august a sosit la Moscova, cu un tren special, primul grup de turişti germani compus din 347 de persoane.

In zilele vacanţei, studenţi din ţările de democraţie populară, care învaţă în R. P. Chineză, se distrează, plimbîndu-se în parcul universităţii din Pekin.

Lucrările conferinţei de la Geneva pentru folosirea paşnică a energiei atomice

GENEVA 18. — Trimisul special Agerpres transmite: La 18 august conferinţa de la Geneva şi-a continuat lucrările pe secţii.

În această zi secţia de izotopi radioactivi a desfăşurat o intensă activitate.

Şedinţa secţiei a fost prezidată de dr. W. Libby (S.U.A.), vice preşedinte fiind prof. Horia Hulubei (R.P.R.).

Au prezentat comunicări delegaţi ai Cehoslovaciei, Australiei, Statelor Unite, Angliei şi alţii.

În şedinţele secţiei de fizică şi reactori a continuat examinarea numeroaselor proiecte de reactori nucleari energetici mai perfecţionaţi de diferite tipuri.

Discuţiile pe marginea acestor comunicări care au început în secţie la 16 august au oglindit succesele considerabile obţinute în diferite ţări. Este semnificativ că savanţii din ţările aflate în frunte în domeniul studierii energiei atomice, cum sînt U.R.S.S., S.U.A. şi Anglia, îşi desfăşoară lucrările de cercetare şi experimentare aproximativ în aceeaşi direcţie.

Din comunicările interesante prezentate în şedinţele secţiei de fizică şi reactori figurează, printre altele, comunicarea lui Hughes (S.U.A.), referitoare la caracteristicile selectoarelor de neutroni folosite în S.U.A. pentru lucrările experimentale.

Savanţii sovietici V. I. Mostovoi şi V. V Vladimirski au făcut comunicări în aceeaşi problemă. Din aceste comunicări reiese că selectoarele de neutroni create în Uniunea Sovietică au o mai mare putere separatoare decît selectoarele construite în S.U.A.

Declaraţia unui reprezentant al Ministerului Afacerilor Externe al R. P. Chineze

PEKIN 18 (Agerpres). — China Nouă transmite: Consulul general japonez de la Geneva a înmînat în numele guvernului japonez consulului general al Republicii Populare Chineze la Geneva o notă în legătură cu aşa-numita „cerere de repatriere a cetăţenilor japonezi"

La 16 iulie, Ministerul Afacerilor Externe al Japoniei a publicat un comunicat în legătură cu aşa-numita „problemă a evacuării japonezilor care au rămas pe continentul chinez". În notă şi în comunicat, guvernul japonez a expus plîngeri care sînt cu totul neîntemeiate şi a formulat cereri unilaterale şi nelogice.

În legătură cu aceasta, un reprezentant al Ministerului Afacerilor Externe al R.P. Chineze a declarat următoarele:

În primul rînd, în legătură cu cetăţenii civili. Guvernul Republicii Populare Chineze a asigurat întotdeauna posibilitatea înapoierii în Japonia a cetăţenilor japonezi care locuiesc în China şi care doresc să se înapoieze în Japonia. La sfîrşitul lunii martie 1955, din numărul preliminar total de aproximativ 35.000 de persoane civile japoneze, aproximativ 29.000 de japonezi care au vrut să se înapoieze în Japonia au putut să facă acest lucru datorită eforturilor comune ale Societăţii de cruce roşie chineze, Societăţii de cruce roşie japoneze, Asociaţiei de prietenie japono-chineze şi altor organizaţii.

În declaraţie se arată că în China continuă să locuiască aproximativ 6.000 de persoane civile japoneze, care şi-au exprimat dorinţa de a locui în China pentru totdeauna sau încă pentru cîtva timp.

Totuşi, guvernul japonez s-a plîns că în problema evacuării persoanelor civile nu s-a mai înregistrat nici un progres. Această plîngere este cu totul neîntemeiată.

Pe de altă parte, există zeci de mii de persoane civile chineze care locuiesc în Japonia şi ale căror drepturi şi interese legitime nu sînt asigurate în modul cuvenit; ele continuă încă să fie împiedicate să aibă legături cu patria şi familiile lor şi nu au posibilitatea de a se înapoia în China.

În al doilea rînd, este problema criminalilor de război japonezi. Noi am declarat deja că sîntem gata să manifestăm faţă de ei clemenţă politică. În august 1954, 417 foşti funcţionari militari japonezi, care au săvîrşit diferite crime în timpul războiului represiv al Japoniei împotriva Chinei şi al războiului pentru eliberarea Chinei, au fost eliberaţi şi s-au înapoiat în Japonia. După aceea, Societatea japoneză de cruce roşie a transmis Societăţii chineze de cruce roşie o listă cuprinzînd numele a 1.069 de criminali de război şi ştiri despre situaţia lor. Problema acestor criminali de război va fi rezolvată de guvernul Republicii Populare Chineze în conformitate cu procedura juridică chineză.

Ceea ce este important este faptul că în timpul războiului agresiv împotriva Chinei, militariştii japonezi s-au făcut vinovaţi de pieirea a zeci de milioane de chinezi şi de distrugerea unor bunuri chineze în valoare de cîteva zeci de miliarde de dolari americani.

Guvernul japonez trebuie să înţeleagă că poporul chinez are dreptul să ceară compensări pentru uriaşele pagube care i-au fost pricinuite.

Popoarele chinez şi japonez doresc în unanimitate pace şi prietenie între China şi Japonia şi normalizarea relaţiilor chino-japoneze pe bază de egalitate, avantaj reciproc şi respectarea reciprocă a independenţei şi suveranităţii. In ultimii doi ani sau chiar mai mult, guvernul chinez a întreprins repetate acţiuni pentru normalizarea relaţiilor chino-japoneze. Guvernul japonez nu a depus însă eforturile corespunzătoare. Dimpotrivă, el caută să folosească problema repatrierii cetăţenilor japonezi pentru a abate atenţia opiniei publice şi pentru a-şi masca atitudinea negativă faţă de normalizarea relaţiilor chino-japoneze.

În declaraţie se arată că în prezent între China şi Japonia sînt numeroase probleme importante care privesc cele două popoare şi care necesită o reglementare din partea guvernelor chinez şi japonez ca de pildă: dezvoltarea unui comerţ normal japono-chinez, dezvoltarea contactelor între popoarele chinez şi japonez şi asigurarea corespunzătoare a drepturilor şi intereselor legitime ale rezidenţilor chinezi şi japonezi.

Dacă guvernul japonez doreşte în mod sincer să găsească o cale pentru normalizarea relaţiilor chino-japoneze, el trebuie să înceapă cu aceste probleme. Guvernul chinez este gata să ducă tratative cu guvernul japonez în aceste probleme.

Activitatea societăţii „Inturist"

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: Intr-o convorbire cu un corespondent al revistei „Timpuri Noi", V. Ankudinov, preşedintele conducerii societăţii „Inturist", a vorbit despre măsurile adoptate în ultimul timp în vederea extinderii legăturilor de afaceri cu firmele şi organizaţiile turistice din alte ţări. Ca urmare a încheierii de contracte cu firme şi organizaţii străine, a arătat V. Ankudinov, Uniunea Sovietică va fi vizitată pînă la sfîrşitul sezonului anului 1955 (noiembrie) de cîteva mii de turişti din Statele Unite, Franţa, Anglia, Suedia, Polonia, Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană, Norvegia, Finlanda, Belgia şi din alte ţări. Totodată societatea „Inturist" duce tratative cu birourile de voiaj din străinătate în vederea extinderii schimbului de turişti în anul 1956.

Potrivit contractelor încheiate de societatea „Inturist" în Polonia, Suedia şi Finlanda, aceste ţări vor fi vizitate de turişti din Uniunea Sovietică.

Vizitele delegaţiilor agricole ale U.R.S.S. şi S.U.A.

SAN FRANCISCO 18 (Agerpres). — TASS transmite: În seara zilei de 16 august delegaţia agricolă sovietică a sosit la San Francisco.

Sute de locuitori ai oraşului şi un numeros grup de corespondenţi aşteptau sosirea delegaţiei sovietice. Locuitorii oraşului au întîmpinat pe delegaţii sovietici cu flori şi pancarde pe care erau scrise în limbile rusă şi engleză următoarele cuvinte: „Bine aţi venit pe pămîntul Californiei", „Pentru pace şi prietenie între popoare", „Toate popoarele doresc pace". Bătrînul agronom american Şopovalov, de origină rusă, a oferit lui V. Maţkevici, conducătorul delegaţiei sovietice, pîine şi sare.

Copii au oferit membrilor delegaţiei buchete de flori. Oamenii au strîns mîinile delegaţilor sovietici şi le-au urat succes.

În numele membrilor delegaţiei V. Maţkevici a mulţumit persoanelor care l-au întîmpinat.

★

AKMOLINSK 18 (Agerpres). — TASS transmite: Un grup de membri ai delegaţiei agricole americane, în frunte cu William Lambert, ia cunoştinţă de agricultura regiunii Akmolinsk — centrul de valorificare a pămînturilor înţelenite din R.S.S. Kazahă.

Membrii delegaţiei au petrecut prima jumătate a zilei de 17 august la colhozul „Hruşciov" din raionul Esilsk. Membrii acestui colhoz au desţelenit în cursul anului trecut şi anului acesta 20.000 de ha. de pămînturi înţelenite. În comparaţie cu anul 1953, veniturile gospodăriei s-au mărit în 1954 de aproape cinci ori. Oaspeţii au vizitat brigăzile de cîmp şi de tractoare, urmărind chiar pe cîmp lucrul combinelor care recoltau griul. Ei au petrecut multă vreme la aria mecanizată. Delegaţii au acceptat cu plăcere invitaţia de a vizita casele colhoznicilor şi au avut convorbiri îndelungate cu cîteva familii de colhoznici.

Timp de cîteva ore, delegaţii au vizitat ogoarele urmărind cu atenţie tractoarele care lucrau la desţelenire.

O notă a guvernului egiptean

LONDRA 18 (Agerpres). — După cum reiese dintr-o ştire trimisă de corespondentul din Cairo al agenţiei Reuter, guvernul egiptean a trimis recent guvernului Angliei o notă în problema componenţei Comisiei internaţionale de supraveghere a alegerilor pentru adunarea constituantă a Sudanului, care urmează să hotărască dacă Sudanul se va alipi Egiptului sau va deveni un stat independent. În nota sa, Egiptul a propus Angliei ca un reprezentant al U.R.S.S., R.S.S. Ucrainiene sau oricărei alte puteri neoccidentale să fie numit preşedinte al acestei comisii.

Intrucît Egiptul şi Anglia nu s-au înţeles asupra componenţei Comisiei, se arată în continuare în notă, guvernul egiptean a hotărît să transmită această problemă spre discutare parlamentului sudanez.

La 16 august, într-o notă trimisă guvernatorului general al Sudanului, guvernul englez a anunţat că este de acord ca problema componenţei comisiei internaţionale de supraveghere a alegerilor în Sudan să fie examinată de parlamentul sudanez.

CULTURA FIZICĂ şi sport

Delegaţia sportivilor romîni care a participat la competiţiile sportive ale Festivalului a sosit în Capitală

Gara Băneasa, împodobită de sărbătoare, a primit joi după amiază trenul special care aducea în ţară delegaţia sportivilor romîni la cea de a doua ediţie a întîlnirilor sportive internaţionale prieteneşti ale Festivalului. Pe peronul gării, sute de tineri şi tinere, membri ai asociaţiilor şi diferitelor colective sportive din Capitală au venit să felicite din inimă pe solii sportului romîn, care timp de două săptămîni au reprezentat cu cinste culorile patriei în competiţiile sportive la care au luat parte.

In întîmpinarea sportivilor au venit de asemenea tovarăşii Alex. Siperco şi Ion Vaida, vicepreşedinţi ai C.C.F.S., Virgil Trofin, Petre Gheorghe şi Ion Cîrcei, secretari ai C.C. al U.T.M, conducători ai asociaţiilor sportive, sportivi fruntaşi, activişti ai mişcării de cultură fizică şi sport.

A urmat un însufleţit miting, la care a luat cuvîntul tov. Ion Cîrcei, secretar al C.C. al U.T.M. În numele tineretului patriei noastre, vorbitorul a felicitat pe sportivi pentru frumoasele rezultate obţinute în cadrul jocurilor de la Varşovia. El a arătat că tineretul din R.P.R. a urmărit zi de zi, cu bucurie şi mîndrie întrecerile sportivilor noştri, succesele pe care le-au obţinut în competiţiile Festivalului.

Vorbind în numele sportivilor din ţara noastră, tov. Alex. Siperco, vicepreşedinte al C.C.F.S. a spus: „Oamenii muncii din ţara noastră şi întreaga noastră mişcare sportivă au urmărit cu bucurie succesele voastre, au fost alături de voi în momentele de încordare ale luptei pentru întîietate. Ne bucură deopotrivă performanţele obţinute de atleţi, jucători de fotbal, canotori, jucători de tenis de masă, handbalişti, înotători şi ciclişti, răsplătiţi cu medalii de aur, argint şi bronz. Victoriile obţinute de sportivii noştri la Festival au întărit prestigiul de care se bucură peste hotare sportul din R.P.R. Ele trebuie să constituie un îndemn pentru toţi sportivii noştri spre noi succese viitoare".

În numele delegaţiei sportivilor romîni la Festival a luat apoi cuvîntul tov. Manole Bodnăraş, preşedintele Comitetului pentru cultură fizică şi sport. „Delegaţia sportivilor romîni — a spus vorbitorul — compusă din 328 de tineri şi tinere, revine în Capitala ţării după două săptămîni de luptă sportivă dîrză pe stadioanele şi terenurile de sport din Varşovia şi alte oraşe poloneze. Energia şi hotărîrea în luptă, disciplina exemplară şi patriotismul fierbinte sădit în sufletele sportivilor a făcut posibilă cucerirea a 140 medalii dintre care 47 de aur, 36 de argint şi 57 de bronz. Activitatea delegaţiei noastre nu s-a rezumat numai la disputa sportivă. Sportivii noştri au avut un bogat schimb de experienţă şi un permanent contact cu toate delegaţiile participante la Festival, fiecare din aceste întîlniri însemnînd o contribuţie adusă la întărirea legăturilor de prietenie, o contribuţie la cauza păcii".

Vîslaşii romîni în drum spre Belgia

Joi dimineaţa a părăsit Capitala, plecînd spre Belgia, lotul de vîslaşi romîni care vor lua parte la campionatele europene masculine de canotaj academic, organizate între 25 şi 29 august în localitatea Gand.

Sportivii romîni vor participa la aceste campionate cu echipaje de dublu cu cîrmaci, 4 fără cîrmaci şi 8+1. Din delegaţia sportivilor romîni fac parte: Şt Pongracz, T. Măcean, A. Rotaru, I. Barany, Şt. Slahodca, I. Baiti, P. Sîrbu, I. Grigoriţă şi alţii. Conducătorul delegaţiei este S. Baranyi, vicepreşedinte al Federaţiei Internaţionale de canotaj academic (F.I.S.A.).

Au sosit echipele de atletism ale Franţei

Joi seara au sosit în Capitală echipele masculine şi feminine de atletism ale Franţei care vor susţine în zilele de 20 şi 21 august pe stadionul Republicii o întîlnire prietenească cu atleţii romîni. Printre cei 75 de atleţi şi atlete care au făcut deplasarea se găsesc numeroşi campioni şi recordmani ai Franţei: Alain David, Victor Sillon, Alain Minoun, Guy Cury, El Mabrouk, Martin du Gard, Thomas, Catherine Capdevielle şi alţii.

Pe aeroportul Băneasa, oaspeţii au fost întîmpinaţi de conducători ai Comitetului pentru cultură fizică şi sport, membri ai comisiei centrale de atletism şi numeroşi sportivi.

(Agerpres)

Participarea Republicii Populare Romîne la Tîrgul internaţional de mostre de la Zagreb (R. P. F. Iugoslavia)

O nouă contribuţie la strîngerea şi întărirea relaţiilor de colaborare economică cu Iugoslavia o va aduce participarea ţării noastre la Tîrgul internaţional de mostre de la Zagreb care va avea loc între 2 şi 13 septembrie.

Sute de firme comerciale şi industriale din Iugoslavia şi din alte 21 de state vor participa la acest tîrg. Standurile firmelor străine vor ocupa circa 15.000 m.p. O suprafaţă egală va fi destinată firmelor iugoslave. Dintre ţările străine participante, cele mai mari standuri vor aparţine Uniunii Sovietice, Marii Britanii, R. Cehoslovace, Italiei, Austriei şi R.F. Germane. Reprezentative vor fi şi standurile S.U.A., R.P. Ungare, ale ţării noastre, ale Belgiei. R.P. Polone, Olandei, Elveţiei, Suediei etc.

Participarea R.P.R. va oglindi posibilităţile de schimb ale ţării noastre care sporesc necontenit.

Mărfurile romîneşti expuse, graficele şi cifrele, vor înfăţişa sugestiv aspectele cele mai variate ale economiei noastre în continuă dezvoltare, în special progresul industriei construcţiei de maşini, a industriei noastre grele.

Pavilionul ţării noastre va prezenta mărfurile de export şi cerinţele de import ale întreprinderilor Industrialexport, Chimimport, Petrolexport, Exportlemn, Agroexport, Prodexport şi Romînoexport.

Vor fi expuse: utilaj petrolifer şi minier, tractoare şi maşini agricole, utilaj şi aparataj electro-tehnic, locomotive şi vagonete de mină, produse chimice, materiale de construcţie, cherestea şi scule din lemn, placaje şi panel şi alte mărfuri.

La tîrgul de la Zagreb, ţara noastră se va prezenta şi cu un bogat sortiment de mărfuri de larg consum. Confecţiile de lînă, bumbac şi mătase, ţesăturile, marochinăria, vor fi de asemenea bine reprezentate. Un stand va fi rezervat strugurilor, fructelor, legumelor, conservelor de fructe şi legume, vinurilor.

Delegaţii noştri la Tîrgul internaţional de la Zagreb vor lua cunoştinţă de însemnatele realizări ale economiei iugoslave, de posibilităţile crescînde de schimburi comerciale ale Iugoslaviei.

(Agerpres)

Cineastul indian Nayudu Jagarao despre vizita făcută în ţara noastră

Cineastul indian Nayudu Jagarao, care a făcut parte din delegaţia indiană la Adunarea mondială a păcii de la Helsinki a fost cîteva zile oaspete al ţării noastre ca invitat al Comitetului naţional pentru apărarea păcii din R.P.R. Înainte de a părăsi ţara, Nayudu Jagarao a acordat un interviu unui corespondent al Agenţiei Romîne de Presă „Agerpres".

Vorbind despre vizita sa în ţara noastră, cineastul indian a spus între altele: „Ţineam foarte mult să vizitez Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară pentru că, mai ales despre acestea din urmă, în India anumite cercuri au răspîndit o serie de svonuri tendenţioase. Eu am considerat totdeauna că cel mai bun lucru este să vezi totul cu ochii tăi proprii pentru a te convinge. Dar şi în privinţa aceasta, mulţi îmi spuneau cînd am plecat: „Crezi că au să-ţi permită să te duci acolo?"

Realitatea este că nu numai că mi-au permis, dar am şi fost invitat cu toată căldura şi am putut constata că toate svonurile calomnioase la adresa acestor ţări erau pe de-a întregul false. Am văzut aici o societate în care beneficiile se repartizează în mod corespunzător asupra tuturor celor ce muncesc, unde nu există multi-milionari, milionari, clase de mijloc, oameni săraci şi oameni foarte săraci. Aceste strigătoare contraste din alte ţări nu există aici. Eu, care sînt obişnuit cu o societate care cuprinde atîtea contraste, am fost plăcut impresionat de cele realizate la dvs. Ar fi de neconceput în alte ţări, de exemplu, ca la o adunare să vorbească de la tribună, alături de un ministru sau de un influent om politic, un ţăran, un muncitor, un student. La intrarea în fabrici, în pieţe şi grădini am văzut cu plăcere portrete ale oamenilor care se disting în muncă, în cultură, în sport, în timp ce în alte părţi publicul nu poate vedea alte portrete în afară de cele ale politicienilor, fabricanţilor etc.

Am văzut că muncitorii şi funcţionarii au la dispoziţie îngrijire medicală gratuită, creşe, grădiniţe, palate de pionieri pentru copiii lor, cantine ieftine şi curate, cluburi şi săli de distracţie, staţiuni de odihnă şi de cură, au învăţămînt de toate gradele, au asigurat dreptul la muncă în fiecare zi şi nu numai în unele zile ale săptămînii, au norme de producţie pe care dacă le depăşesc pot cîştiga de două şi trei ori salariul. Şi noi, în India, ne străduim să creăm o societate asemănătoare, cu caracter socialist, aşa cum a spus primul ministru Nehru. În ţările dvs. am impresia însă că ea se crează în mod mai sistematic şi progresul este rapid în toate direcţiile.

Mă bucur că în vizita pe care am făcut-o în ţara dvs., la Institutul Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea am întîlnit dorinţa de a întări legăturile culturale între poporul romîn şi cel indian. Mă voi strădui din toate puterile să contribui la aceasta. Vom trimite cîteva din filmele noastre noi pentru a fi prezentate în cadrul Săptămînii filmului indian, ce se va organiza în R.P.R. De asemenea, sper că un ansamblu romîn de cîntece şi dansuri va vizita India cu ocazia expoziţiei internaţionale ce are loc la sfîrşitul acestui an la New-Delhi. Eu am propus chiar să organizăm un schimb de delegaţii între ţările noastre pentru a ne cunoaşte mai bine. Vom fi bucuroşi să primim pe prietenii romîni şi să-i găzduim chiar în casele noastre.

Ţin să mulţumesc călduros — a încheiat Nayudu Jagarao — pentru ospitalitatea cu care m-au întîmpinat toţi aci. Am constatat cu adîncă plăcere că în ţara dvs. indienii, ca şi toţi asiaticii, se bucură de o foarte mare simpatie. Cred că aceasta oglindeşte simpatia poporului romîn pentru lupta popoarelor asiatice pentru deplina lor eliberare, pentru pace, înţelegere şi convieţuire paşnică între toate statele din lume".

INFORMAŢIE

La invitaţia Consiliului Central al Sindicatelor, miercuri a sosit în Capitală un grup de oameni ai muncii din Israel care vor participa la festivităţile cu prilejul zilei de 23 August. Din grup fac parte M. Semo, secretar al Ligii „Israel-R.P.R.", redactor la ziarul „Kol Haam", D. Katz, muncitor zidar, membru în Consiliul muncitoresc din Haifa, şi O. Aburas, muncitor, membru în Consiliul comunal din Taibe.

În Gara de Nord, oaspeţii au fost întîmpinaţi de activişti de frunte ai C.C.S.

(Agerpres)

Reacţii ale opiniei publice italiene

Paolo Pescetti
corespondentul „Scînteii tineretului" la Roma

Titlurile care anunţau în toate ziarele italiene acordul realizat la Geneva de cei patru mari şi contribuţia acestei conferinţe la crearea unui nou climat de destindere internaţională erau încă proaspete de cerneală, cînd agenţiile americane au transmis comunicatul Comandamentului N.A.T.O. (gruparea militară nord-atlantică) potrivit căruia odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de pace cu Austria, trupele americane care se află în Austria vor fi transferate în Italia. Acest comunicat laconic a provocat o vie reacţie în întreaga ţară. Conferinţa de la Geneva a pus în faţa opiniei publice italiene şi a tuturor cercurilor politice necesitatea unei revizuiri a politicii externe şi a unei acţiuni diplomatice menite să introducă Italia în dialogul deschis la Geneva între marile puteri în scopul îmbunătăţirii relaţiilor între toate ţările lumii. Transferarea trupelor de ocupaţie americane din Austria în Italia creează o situaţie care prejudiciază în mod grav independenţa naţională. Pe de altă parte, dat fiind că aceste trupe au mînă liberă de acţiune, sustrăgîndu-se prin aplicarea convenţiei de la Londra legilor statului şi comandamentelor militare italiene iar, pe de altă parte, ameninţă să blocheze orice posibilitate de iniţiativă autonomă în politica noastră externă. Federaţia Tineretului Comunist Italian a adresat un apel „tuturor tinerilor care vor să trăiască într-o ţară liberă pentru ca să se facă auzit protestul lor manifestîndu-şi demnitatea lor de oameni liberi şi de italieni care revendică o politică italiană de independenţă şi prietenie cu toate popoarele".

De la Livorno, 5.000 de cărţi poştale au fost trimise preşedintelui republicii în care se spune: „După Geneva, nu trupe americane în Italia, ci destindere". La Firenze, organizaţiile de tineret democratice au organizat „o reuniune a tineretului patriot". În provincia Veneţia, unde urmează să fie dislocate noile trupe americane, mişcarea de protest s-a extins repede chiar şi în rîndul membrilor de rînd ai partidelor guvernamentale. Federaţia tineretului social-democrat din Triest s-a pronunţat de asemenea împotriva transferării de trupe americane în Italia.

„Popolo del Venete", săptămînal regional al democraţilor-creştini, s-a încumetat să scrie: „Dacă destinderea iugoslavo-sovietică şi pacea cu Austria au însemnat ceva nou, conferinţa de la Geneva a demonstrat odată pentru totdeauna că este vorba de o slăbire a ameninţărilor de război şi a încordării diplomatice, astfel încît să se ducă la o reducere a contingentelor de trupe de la frontiere şi nu la creşterea lor. Într-adevăr, cum e posibil să se creadă că, deşi s-a creat o nouă situaţie la frontiera italiană, ne găsim de fapt în faţa alternativei de sporire a efectivelor militare?".

În faţa acestor reacţii, cercurile guvernamentale au evitat o luare de poziţie oficială încercînd să bagatelizeze consecinţele transferării în Italia a noi contingente americane şi prezentînd acest lucru ca o chestiune „pur administrativă", hotărîtă deja cu mult timp înainte.

Încurcătura cercurilor guvernante este totuşi uşor de înţeles dacă se ia în consideraţie faptul că aceleaşi cercuri n-au putut trece cu vederea rezultatele conferinţei de la Geneva recunoscînd că această conferinţă deschide posibilităţi noi de dezvoltare în domeniul relaţiilor internaţionale. Preşedintele Consiliului de Miniştri, Segni, într-un interviu acordat unei agenţii americane, a declarat că „conferinţa a făcut să crească în mod simţitor posibilitatea obţinerii păcii prin securitate", în timp ce ministrul afacerilor externe, Martino, a declarat presei zilele trecute că discursul preşedintelui Consiliului de Miniştri al Uniunii Sovietice, Bulganin, rostit în faţa Sovietului Suprem, trebuie să fie considerat drept „o invitaţie calmă la realism", şi a exprimat urarea ca „să se menţină viu acest spirit de destindere, condiţie prealabilă pentru realizarea unei înţelegeri care să consolideze pacea regăsită".

Acestor cuvinte însă, nu le-au urmat pînă în prezent iniţiative concrete menite să introducă Italia în procesul de destindere deschis de conferinţa de la Geneva. De pildă, invitaţiile adresate parlamentului italian de către Sovietul Suprem şi de Parlamentul ungar în vederea unui schimb de delegaţii parlamentare între cele două ţări aşteaptă de luni de zile răspunsul. Şi transferarea trupelor americane în Italia, hotărîtă tocmai cînd Uniunea Sovietică anunţa demobilizarea completă a propriilor sale trupe de ocupaţie din Austria, apare ca un act concret, îndreptat desigur nu spre promovarea destinderii, ci mai curînd spre agravarea poziţiei Italiei ca avanpost al „războiului rece".

În realitate, dacă conferinţa de la Geneva a deschis în faţa opiniei publice italiene perspectivele unei noi politici externe, care să ţină seama de noua evoluţie în relaţiile internaţionale, astfel încît să ferească Italia de perspectiva transformării ei într-o simplă unealtă în mîinile cercurilor militariste agresive, în acelaşi timp ea a dezlănţuit reacţia celor mai reacţionare cercuri politice din Italia, care au mizat cărţile lor pe „războiul rece". Este vorba de aceleaşi cercuri care au încercat cu disperare să salveze guvernul Scelba şi care astăzi se împotrivesc cu toate forţele lor destinderii internaţionale. Revista iezuiţilor „Civilizaţia catolică" a lansat un violent atac împotriva acelora care vorbesc de destindere, afirmînd că „coexistenţa se relevă a fi o utopie menită să adoarmă occidentul"; totodată conducerea partidului democrat-creştin a efectuat o epurare împotriva acelora care nu-şi ascund nemulţumirea faţă de politica externă dusă pînă în prezent, în special în mişcarea tineretului democrat-creştin. Zilele acestea au fost excluşi 4 lideri naţionali ai „stîngii" democrat-creştine: Marchetti, Chiarante, Zapulli şi Boiardi.

Poziţia propagatorilor „războiului rece" devine însă tot mai şubredă în ţară şi chiar în rîndurile cercurilor guvernamentale. În rîndurile tineretului italian, ca şi în întreaga ţară, mişcarea menită să determine guvernul italian să adopte o poziţie independentă în toate problemele internaţionale se lărgeşte tot mai mult. Anunţarea transferării în Italia a noi trupe americane care servesc la întărirea poziţiilor cercurilor agresive, a dat un nou avînt mişcării pentru transformarea într-o realitate imediată a perspectivei unei noi politici externe.

Roma, august 1955.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secţia scrisori Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 52